

Outlander

Az idegen

finep ●
selection

D I A N A G A B A L D O N

Diana Gabaldon

OUTLANDER
AZ IDEGEN

Diana Gabaldon

OUTLANDER

AZ IDEGEN

Írta: Diana Gabaldon
A mű eredeti címe: Outlander
A művet eredetileg kiadta:
Bantam Dell, a Division of Random House, Inc., New York

Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

Copyright © 1991 by Diana Gabaldon

ISSN 2061-9332
ISBN 978 963 245 379 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorozható.

*Anyám emlékére,
aki megtanított olvasni.*
Jacqueline Sykes Gabaldon

Előszó

Rendszeresen tűnnek el emberek. Kérdezzék meg bármelyik rendőrt! Vagy még jobb, ha egy újságíró kérdezzék meg. Az újságírók részben az eltűnt emberekből élnek.

Fiatal lányok szöknek meg otthonról. Kisgyerekek kószálnak el a szüleik mellől, hogy utána soha többé ne találják meg őket. Háziasszonyoknak lesz elégük mindenből, fogják a koszt pénzt, és elmennek egy taxival a pályaudvarra. Nemzetközi pénzügyi szakemberek változtatják meg a nevüket, hogy az importszivarok füstjével együtt elillanjanak.

Sok eltűnt embert megtalálnak végül, élve vagy holtan. Végére is az eltűnéseknek megvan a maguk magyarázata.

Általában.

ELSŐ RÉSZ

Inverness, 1945

Az új kezdet

Éz nem olyasfajta hely volt – legalábbis első ránézésre –, ahol emberek szoktak eltűnni. Mrs. Baird szállója ugyanolyannak látszott, mint a több ezer másik, félpanziós ellátást kínáló felföldi létesítmény 1945-ben; tisztának és csendesnek, fakuló, virágos tapétával, ragyogó padlóval, és egy pénzbedobós, meleg vizes bidével a fürdőszobában. Maga Mrs. Baird telt, jó kedélyű asszony volt, aki nem emelt kifogást, amikor Frank telerakta a rózsabimbómintás szalonját a soktucatnyi könyvvel és papírral, amiket mindig magával vitt, ha utazott.

Én kifelé menet, az előszobában találkoztam Mrs. Bairddel. Kövérkés kezét a karomra téve megállított, és lesimítgatta a hajamat.

– Jóságos istenkém, Mrs. Randall, ki ne menjen így az utcára! Na, hadd igazítsam el! Tessék! Így már sokkal jobb. Tudja, az unokahúgom mesélte, hogy kipróbált egy új dájert, ami *naccerüen* tart, és mint az álom; talán magának is az kéne legközelebb.

Nem volt szívem elárulni neki, hogy világosbarna tincseim rakoncátlansága merőben az anyatermészet hibája, és semmi köze sincs a tartóshullám-gyártók tevékenységéhez. Mrs. Baird szigorúan besütött tincsei nem tanúskodtak az enyémhez hasonló perverzciókról.

– Igenis, ezt fogom tenni, Mrs. Baird – füllentettem. – Csak lemegek a faluba, hogy találkozzunk Frankkel. Teára visszaérünk. – Gyorsan kivettem magam az ajtón, és elindultam az ösvényen, mielőtt

még esélye lett volna további hiányosságokat felfedezni a megjelenésben. Miután négy évig dolgoztam a hadseregnél ápolónőként, nagyon élveztem, hogy nem kell többé egyenruhában járnom, úgyhogy most tarka, virágos pamutzoknyákat hordtam, amelyek a legkevésbé sem voltak praktikusak a szűrős hangában tett túráim során.

Nem mintha az eredeti terveim között szerepelt volna bármi ilyesmi; inkább kései, alvós reggelekről álmodoztam, meg hosszú, lusta délutánokról Frankkel az ágyban, persze alvás nélkül. De nem volt könnyű fenntartani az ábrándosan romantikus hangulatot, miközben Mrs. Baird teljes erőbedobással porszívózott az ajtónk előtt.

– Minden bizonnyal ez lehet a Skót-felföld legpiszkosabb szőnyege – állapította meg Frank aznap reggel, miközben az ágyban heverve hallgattuk a porszívó harcias zúgását.

– Majdnem olyan piszkos lehet, mint a háziasszonyunk fantáziája – helyeselt. – Talán mégiscsak Brightonba kellett volna mennünk.

A felföldet választottuk vakációnk helyszínéül, mielőtt Frank elfoglalja történelemtanári állását Oxfordban. Skócián valamelyest kevésbé hagytak nyomot a háború szörnyűségei, mint Nagy-Britannia többi részén, így abban bízunk, hogy itt talán kevesebb háború utáni üdvölgésre számíthatunk, mint a népszerűbb pihenőhelyeken.

És anélkül, hogy beszéltünk volna erről, szerintem mindketten úgy éreztük, hogy ez a megfelelően szimbolikus hely a házasságunk újraelkezdéséhez; hét évvel ezelőtt a felföldön házasodtunk össze, és töltöttük el kétnapos nászutunkat, nem sokkal a háború kitörése előtt. Egy békés menedékre számítottunk, ahol újra felfedezhetjük egymást, és nem gondoltunk arra, hogy míg Skóciában a horgászat és a golf a két legnépszerűbb szabadtéri sport, a legnépszerűbb beltéri tevékenység a pletykálgatás. És ahol annyit esik, mint Skóciában, az emberek rengeteg időt töltenek odabent.

– Hova mész? – kérdeztem, amikor Frank lerakta a lábát a padlóra.

– Nem bírnám elviselni, ha az a drága idős hölgy csalódna bennünk – felelte Frank. Felült az ősrégi ágy szélén, és lágyan fel-alá kezdett

rugózni, átható, ritmikus nyikorgást keltve. A folyosón azonnal abba maradt a porszívózás. Egy-két perccel később Frank hangosan, színpadiasan felnyögött, és hátradobta magát az ágyon, a megviselt rugók tiltakozása közepette. Én hisztérikusan kuncogtam a párnámba, hogy ne zavarjam meg a lélegzet-visszafojtott csendet odakint.

Frank a szemöldökét rángatta felém. – Eksztatikusan kellene nyögdécselned, nem vihognod – suttofta szigorúan. – Még azt hiszi, hogy nem vagyok jó szerető.

– Ezt tovább kell csinálnod, ha eksztatikus nyögdécselést vársz – válaszoltam. – Két percért csak vihogás jár.

– Te önző kis csitri. Pihenni jöttem ide, nem emlékszel?

– Lusta disznó. Soha nem fog sikerülni új ágat növesztened a családfádon, ha nem mutatsz ennél egy kicsit több elhivatottságot.

Frank családfakutatás iránt táplált szenvedélye is egy újabb ok volt arra, hogy a felföldet válasszuk. Az egyik piszkos cetli szerint, amit magával hurcolt, valamelyik fásasztó ősének volt valami köze ehhez a területhez a tizennyolcadik század közepén. Esetleg a tizenhetedikben.

– Ha terméketlen hajtásként végzem a családfámon, az kétségkívül fáradhatatlan háziasszonyunk hibája lesz. Végül is már majdnem nyolc éve házasságunk. Ifjabb Frank anélkül is törvényes leszármazottnak fog számítani, hogy hiteles szemtanúk igazolják a fogantatását.

– Ha egyáltalán megfogam – jegyeztem meg pesszimistán. Egy héttel azelőtt, hogy elindultunk volna erre az útra, ismét csalódásban volt részünk.

– Ennyi friss levegő és ilyen egészséges étrend mellett van esélye nem megfoganni? – Az előző esti vacsora sült hering volt. Az ebéd savanyított hering. És a lépcsőn erőteljesen felfelé igyekvő, átható szag arra utalt, hogy a reggeli füstölt hering lesz.

– Hacsak nem tervezed az előadás folytatását Mrs. Baird okulására – javasoltam –, jobb lenne, ha felöltöznél. Nem tízkor van a találkozó a lelkésszel? – Dr. Reginald Wakefield, a helyi plébános megígérte, hogy Frank rendelkezésére bocsát pár szenzációsan érdekes anyakönyvi

okiratot, nem beszélve arról, hogy talán van nála egy penészes hadi útlevél, vagy mi a csuda, amiben megemlítik Frank szóban forgó ősét.

– Mi is volt a neve annak az ük-ük-ük-ük-ükapádnak? – kérdeztem.

– Annak, aki beleütötte az orrát az itteni felkelésekbe? Nem emlékszem, hogy Willynek vagy Walternek hívták.

– Igazából Jonathannak. – Frank békésen viselte a családtörténete iránt táplált végtelen érdektelenségemet, de mindig résen volt, és készen állt arra, hogy a legcsekélyebb kíváncsiságra utaló jelet is kihasználva minden adatot elmondjon nekem, ami az ősi Randallokról és a kapcsolataikról mostanáig kiderült. Miközben begombolta az ingét, szemében fellángolt a fanatikus tanítókra jellemző emésztő láng.

– Jonathan Wolverton Randall – Wolverton az atyai nagybátyja után, aki egy alacsonyabb rangú lovag volt Sussexből. Viszont inkább „Black Jack”-nek szólították, mely lenyűgöző becenevet a seregben szerzte, valószínűleg abban az időszakban, amikor itt állomásozott. – Én arccal lefelé az ágyra vettem magam, és úgy tettem, mintha horkolnék. Frank ezt figyelmen kívül hagyva folytatta az ismeretterjesztő előadást. – A harmincas évek közepén vásárolt tisztii rangot – mármint az ezerhétszázharmincas éveken –, és dragonyoskapitányként szolgált. Azok szerint az ősi okiratok szerint, amiket May unokanővéremtől kaptam, nagyon jól teljesített a hadseregben. Tudod, ez ésszerű válasz volt a második fiúgyermekes esetében; az öccse is követte a hagyományokat, és segédlelkésznek állt, de róla még nem sikerült túl sokat kiderítenem. Jack Randall mindenestre nagyon jó ajánlólevelet kapott Sandringham hercegétől a 45-ös, tehát a második jakobita felkelés során végrehajtott tetteiért – részletezte hallgatósága tudatlanabb tagjainak kedvéért, akiket én képviseltem. – Tudod, Bonnie Prince Charlie és csapata...

– Nem vagyok biztos benne, hogy a skótok tudatában vannak annak, miszerint azt elvesztették – jegyeztem meg, miközben felültem, és megpróbáltam kibontani a hajam. – Határozottan hallottam, hogy a pultos abban a bárban tegnapi este „sassenach”-nak nevezett bennünket.

– Nos, miért is ne tette volna? – kérdezte Frank rezzenetlenül. – Végtére is a „sassenach” azt jelenti, hogy angolszász, vagy a legrosszabb esetben annyit, hogy „külföldi”, és mindkettő igaz ránk.

– Tudom, hogy mit jelent. Csak a hangsúlyt kifogásoltam.

Frank áttúrta a fiókot egy öv után. – Csak azért volt ingerült, mert azt mondtam, hogy gyenge a söre. Felvilágosítottam, hogy az eredeti felföldi sör receptje szerint egy öreg bakancsot is bele kell rakni a hordóba, és az utolsó szűrést egy elhordott alsóneműn keresztül kell végezni.

– Ó, ez megmagyarázza, miért volt olyan borsos a számla.

– Nos, ennél egy kicsit finomabban magyaráztam el, de csak mert a kelta nyelvnek nincs külön szava az alsóneműre.

Éledező kíváncsisággal nyúltam a saját alsóneműm után. – Miért nincs? Az őskelták nem hordtak bugyit?

Frank elvigyorodott. – Soha nem hallottad a dalt, hogy mit visel a skót a szoknyája alatt?

– Gondolom, nem jégeralsót – feleltem szárazon. – Lehet, hogy felkutatok egy helybéli szoknyás pasit, amíg te lelkészekkel hetyegsz, és megkérdem.

– Nos, csak arra vigyázz, hogy le ne tartóztassanak, Claire. A St. Giles dékánjai rossz szemmel nézik az ilyesmit.

De sajnos nem kószáltak skót szoknyás férfiak a főtéren, sem a körülötte lévő üzletekben. Csak rengeteg másféle ember, leginkább Mrs. Bairdre emlékeztető háziasszonyok, akik a napi bevásárlásukat intézték. Fecsegték és pletykálgodtak, és vaskos, mintás ruhás alakjuk ott-honos melegséggel töltötte meg a boltokat, védőfalat húzva a reggel hidegével szemben.

Mivel nekem nem volt házam, amiben háziasszonykodhattam volna, nem sok bevásárolnivalóm akadt, de élvezettel bogarásztam a frissen megpakolt polcok között. Örömmel töltött el, hogy megint ennyi mindent lehet kapni. Hosszú ideig éltünk élelmiszerjegyekből, boldogultunk el olyan egyszerű dolgok nélkül, mint a tojás és a szappan, és

még hosszabb időt töltöttünk az olyan apró luxuscikkeket nélkülözve, mint például a L'Heure Bleu kölni.

A pillantásom elidőzött egy háztartási felszerelésekkel megrakott kirkaton – a hímzett terítőkön és asztalkendőkön, a bögréken és poharakon, egy halom rusztikus tepsin és végül három vázán.

Még soha életemben nem voltam vázatulajdonos. A háború alatt természetesen az ápolónői szálláson laktam, először a Pembroke kórházban, utána egy harctéri állásponton Franciaországban. De még azelőtt sem éltem elég hosszan sehohhoz, hogy ilyesmit támadjon kedvem beszerezni. Ha lett volna vázám, gondoltam, Lamb bácsikám jóval azelőtt megtöltötte volna törött cserepekkel, hogy szerezni tudtam volna bele egy csokor margarétát.

Quentin Lambert Beauchamp. A régésztanítványainak és a barátainak csak „Q”. A felsőoktatási körökben, ahol mozgott és tanított, továbbá az életét töltötte, dr. Beauchampként ismerték. De számomra mindig csak Lamb bácsi maradt.

Mivel ő volt az apám egyetlen testvére, és akkoriban az egyetlen élő rokonom, nála kötöttem ki ötévesen, amikor a szüleim meghaltak egy autóbalesetben. Akkoriban egy közel-keleti út lázában égve szakított némi időt arra, hogy megszervezze a temetést, eladogassa a szüleim ingatlanjait, és beírasson engem egy megfelelő bentlakásos leányiskolába. Amibe nem voltam hajlandó elmenni.

Mivel az a veszély fenyegette, hogy le kell feszegetnie kövér ujjacskáimat az autó kilincseről és a lábamnál fogva kell felvonszolnia az iskola lépcsőjén, Lamb bácsi, aki utálta a személyes konfliktusok mindenféle formáját, csüggedten sóhajtott egyet, majd vállat vont, és kihajította az ablakon a jobb meggyőződését, a frissen beszerzett egyenszalmakalappal egyetemben.

– Nyamvadt vacak – dünnyögte, miközben az autópályán száguldiva, a visszapillantóból figyelte, ahogy a kalap vidáman elkarikázik. – Úgyis mindig utáltam a kalapos nőket. – Ezzel lepillantott rám, és harciasan végigmért.

– Egy biztos – közölte velem rettenetes hangon. – *Nem* babázhatsz a perzsa sírszobraimmal. Bármilyen mást megtehetsz, ezt nem. Megértetted?

Elégedetten bólintottam. Aztán vele tartottam a Közel-Keletre, Dél-Amerikába, többtucatnyi tanulmányútra a világ minden részébe. Tudományos folyóiratokból tanultam meg olvasni, latrinát ásni és vizet forralni, továbbá rengeteg, fiatal úrilányok számára illetlennek minősülő dolgot – amíg meg nem ismerkedtem egy jóképű, sötét hajú történésszel, aki a francia filozófia és az egyiptomi vallásgyakorlat kapcsolatáról kívánt konzultálni Lamb bácsival.

Frankkel még a házasságkötésünk után is tovább éltük a kezdő kutatók nomád életét, európai konferenciák és átmeneti lakások között osztva meg az időnket, mindaddig, míg a háború kitörésekor Franket tisztizásra nem küldték, majd az MI6-os hírszerző egységhez, engem meg ápolónői képzésre. Bár már majdnem nyolc éve voltunk házasok, az oxfordi új házuk lesz az első közös otthonunk. A kézíráskámat szorosan markolva bemasíroztam a boltba, és megvettem a vázákat.

Frankkel a High Street és a Gereside Road kereszteződésénél találkozunk, és egyszerre érkezünk meg. Amikor meglátta, mit szereztem, felhúzta a szemöldökét.

– Vázák? – mosolyodott el. – Remek. Akkor ezentúl talán nem a könyveimbe rakod a virágaidat.

– Azok nem virágok voltak, hanem növények. És te javasoltad, hogy kezdjek el botanikát tanulni. Hogy elfoglalmam magam, most, hogy már nem kell ápolónősködnöm – emlékeztettem.

– Igaz – bólintott Frank szívélyesen. – De arra nem számítottam, hogy amint kinyitok egy szakkönyvet, zöldségek hullanak az ölemből. Mi volt az a rettenetes, széteső barnaság, amit a „Tuscum és Banks”-be raktál?

– Podagrafű. Jót tesz az aranyérnek.

– Próbálsz felkészülni az elkerülhetetlen öregkoromra? Nos, ez nagyon figyelmes tőled, Claire.

Nevetve sétáltunk be a kapun, és Frank megállt, hogy előreengedjen a keskeny lépcsőn.

Hirtelen elkapta a karom. – Vigyázz! Bele ne lépj!

Finnýásan megemeltem a lábamat a nagy, vörösesbarna folt felett a lépcsőn.

– Milyen különös – jegyeztem meg. – Mrs. Baird minden reggel le-súrolja a lépcsőt; láttam. Szerinted mi lehet ez?

Frank a lépcsőfok fölé hajolt, és óvatosan beleszagolt a levegőbe.

– Első benyomásra azt mondanám, hogy vér.

– Vér! – léptem hátra. – Kie? – Riadtan bepillantottam a házba. – Szerinted Mrs. Bairdet valami baleset érthette? – Nem tudtam elképzelni, hogy makulátlan háziasszonyunk vérfoltokat hagyna a lépcsőn, ha csak nem valami hatalmas katasztrófa esetén, és egy pillanatra felmerült bennem, hogy mi van, ha a szalon egy örült baltás gyilkost rejt, aki ebben a pillanatban is arra készül, hogy vérfagyasztó sikoltással ránk vesse magát.

Frank megrázta a fejét. Lábujjhegyre állva átpislantott a sövény felett a szomszéd kertbe.

– Nem hinném. Collinsék lépcsőjén is van egy ugyanilyen folt.

– Tényleg? – húzódtam közelebb Frankhez, részben azért, hogy átlássak a sövény felett, részben morális támogatásért. A felföld nem olyan helynek tűnt, ami tele lenne sorozatgyilkosokkal, de szerintem az ilyesfélék nem logikus megfontolások alapján választanak helyszínt. – Ez elég... kellemetlen – jegyeztem meg. Semmi életjel nem jött a szomszédból. – Szerinted mi történhetett?

Frank elgondolkozva összevonta a szemöldökét, majd ihletetlen a térdére csapott.

– Azt hiszem, tudom! Várj egy pillanatot! – Kilódult a kapun, és elindult lefelé az úton, cserbenhagyva engem a bejárat előtt.

Nemsokára visszaért, és ragyogott az önelégültségtől.

– Igen, biztosan erről van szó. Minden háznál ugyanez van az utcában.

– Micsoda? Egy örült gyilkos? – kérdeztem, egy kissé élesebben a kellenél, mert még mindig zavart, hogy otthagyt a kettőben egy vérfolttal.

Frank felnevetett. – Nem, csak egy áldozati szertartás. Lenyűgöző! – Ezzel térdre vetette magát a fűben, és érdeklődve szemlélte a foltot.

Ez nem tűnt sokkal megnyugtatóbb verziónak az örült gyilkosnál. Frank mellé guggoltam, és felhúztam az orromat a szag miatt. A legyek még nem értek oda, de pár nagy, lassú felföldi dongó már körözni kezdett a folt felett.

– Hogy érted, hogy áldozati szertartás? – kérdeztem. – Mrs. Baird rendes, templomjáró fajta, és a szomszédai is azok. Ez nem a druidák dombja vagy ilyesmi.

Frank felállt, és leseperte térdéről a fűvet. – Én sem tudok többet, kedvesem – felelte. – Nincs még egy hely a földön, ahol a régi babonák és hiedelmek annyira átjárnak a mindennapokat, mint a Skót-felföldön. Templomjáró vagy sem, Mrs. Baird hisz az Ősökben, és a szomszédok is – mutatott a foltra a szépen manikűrözött lábujjával. – Egy fekete kakas vére – magyarázta elégedett arckifejezéssel. – A házak, mint látod, újak. Készépületek.

Jeges pillantást vetettem rá. – Ha azt hiszed, hogy ezzel mindent megmagyaráztál, nagyon tévedsz. Mit számít, hogy mennyire régiek ezek a házak? És hova a fenébe tűnt mindenki?

– Szerintem lent vannak a kocsmában. Menjünk, nézzük meg, jó? – fogta meg Frank a karom, majd levezetett a kapuhoz, és elindultunk a Gereside Roadon.

– A régi időkben – magyarázta menet közben –, és az nem volt olyan régen, amikor egy házat megépítettek, akkor az volt a szokás, hogy megölnek valamit, és az alapzata alá temetik a helyi földszellemek kiengesztelésére. Tudod, „elszülőttjére rakja le az alapját, és legkisebb fiára állítsa föl kapuit!”. Vén szokás, mint a hegyek.

Végigfutott rajtam a hideg az idézettől. – Ebben az esetben szerintem elég modern és felvilágosult dolog részükről, hogy kakast használnak. Úgy értem, mivel ezek a házak aránylag újak, semmit nem temettek alájuk, és a lakói most pótolják a mulasztást.

– Igen, pontosan. – Frank láthatóan elégedett volt a felfogóképességgel, és megveregette a hátam. – A lelkész szerint sok helyi lakos úgy gondolta, hogy a háború részben azért robbant ki, mert az emberek megfélemltek a gyökereikről, és nem végezték el a megfelelő óvintézkedéseket. Olyanokat, mint például áldozatok temetése a ház alapjaiba, vagy halcsont égetése a kemencében, természetesen a tőkehalat leszámítva – tette hozzá vidáman eltérve a főszáltól. – A tőkehal csontját soha nem szabad elégetni. Tudtad ezt? Különben soha többé nem fog az ember egyet sem. A tőkehal csontját el kell temetni.

– Majd észben tartom – jegyeztem meg. – De azt áruld el, ahhoz mit kell tennem, hogy heringet ne lássak többé, és azonnal nekilátok.

Frank megrázta a fejét, beletemetkezve az emlékeibe, mert megint elkapta a kutatói láz. Ilyenkor az egész világról megfélemlezett maga körül, és csak a körülötte fellelhető információk érdekelték.

– Semmit nem tudok a heringekről – felelte szórakozottan. – De az egerek ellen rezgőfüvet kell felakasztani a házban – tudod, „rezgőfű a házban, egeret nem látsz majd”. De a házak alatti holttestek, hát abból származnak a helyi szellemek. Emlékszel Mountgeraldra, a nagy házra a High Street végén? Abban is van egy szellem, egy építőmunkásé, akit feláldoztak a háznak. Valamikor a tizennyolcadik században. Nem is olyan rég volt – tette hozzá elgondolkozva.

– A történet szerint a háztulajdonos utasítására először egy falat húztak fel, majd arról egy nagy követ ejtettek az egyik munkásra, feltételezhetően arra, akit a legkevésbé kedveltek, és az illetőt a pincébe tették, majd fölé építették a házat. Azóta is a pincében kísért, ahol megölték, kivéve a halála évfordulóját és a négy Ósi Napot.

– Ósi Napot?

– A hagyományos ünnepek – magyarázta Frank, továbbra is a fejében tárolt adatai közé veszve. – A Hogmanay, vagyis az újév, aztán a Beltane, majd Szent Iván napja, és végül a Mindenszentek. A druidák, a serlegek népe, a korai piktek egytől egyig megünnepelték a napfordulókat és a tűz ünnepeit ősidóktól fogva. E szent napokon a szellemek kiszabadulnak és kedvükre sétálhatnak, hogy ártsanak vagy jót tegyenek az emberekkel. – Frank elgondolkozva megdörzsölgette az állát. – Mindjárt itt a Beltane, közel járunk a tavaszi napéjegyenlőséghez. Jobb, ha nyitva tartod a szemed, amikor legközelebb elsétálsz a templomkert mellett. – A szeme felcsillant, és rájöttem, hogy visszatért a transzból.

Felnevettem. – Sok híres szellem van errefelé?

Frank megvonta a vállát. – Nem tudom. Legközelebb majd megkérdezzük a lelkészt, ha összefutunk vele, jó?

Ami azt illeti, ez nemsokára be is következett. Ő is lent volt a kocsmában, a falu lakóinak nagy részével egyetemben, és egy világos sörrel ünnepelte a házak új megszentelését.

Láthatóan kicsit zavarba jött, hogy pogány cselekedetek bátorításán kaptuk, de úgy kezelte, mintha csak valami történelmi hagyományról lenne szó, mint amilyen például a zöld ruhadarabok viselése.

– Tudják, ez meglehetősen érdekes szokás – magyarázta, és én magamban mélyet sóhajtva ismertem fel a tudósok dalát, a bölcsészek hívfütytét. A rokonlélek szólításának engedelmességgel Frank azonnal belement az akadémikusok násztáncába, és nemsokára nyakig belemerültek az archetípusok világába, az ősi babonák és modern vallások közötti párhuzamokba. Vállat vontam, majd a tömegen át a bárhoz tülekedtem és vissza, a kezemben egy-egy szódás brandyvel.

Mivel tapasztalatból tudtam, milyen nehéz Franket kizökkenteni az ilyesfajta megbeszélésekből, egyszerűen megemeltem a kezét, a pohár tövére fontam az ujjait, majd magára hagytam.

Mrs. Bairdre egy padon találtam rá az ablak mellett, amint éppen barna sört kortyolgatott egy korszóból egy idős férfi társaságában, akit Mr. Crook néven mutatott be.

– Ez az az ember, akiről meséltem, Mrs. Randall – közölte velem az alkoholtól és a társaságától csillogó szemekkel. – Az, aki mindenféle növényt ismer.

– Mrs. Randallt mindenféle gizgaz érdekli – magyarázta a társának, aki oldalra döntötte a fejét, részben érdeklődéssel, részben nagyothallóan. – Könyvekben meg ilyesmiben présele le őket.

– Ó, valóban? – kérdezte Mr. Crook, bozontos szemöldökét kíváncsian megemelve. – Nekem is vannak préseim – régi, jó darabok, teném hozzá – növényekhez, meg ilyesmihez. Az egyik unokaöcsém hozta nekem, amikor hazajött az iskolából az ünnepekre. Ajándék volt, és nem volt szívem megmondani neki, hogy én sosem használok ilyesmit. Tudja, a gyógynövényeket fellógatni kell, vagy ládában kiszárítani és zacskóba rakni, vagy üvegbe, de hogy mire jó kilapítani őket, azt én fel nem foghatom.

– Nos, talán arra, hogy nézegessék őket – vetette közbe Mrs. Baird kedvesen. – Mrs. Randall csodás darabokat készített mályvából és violából, olyanokat, amiket bekeretezve a falra is ki lehet akasztani.

– Hmm. – Mr. Crook ráncos arcán mintha kételkedő latolgatás jelent volna meg ezzel a lehetőséggel kapcsolatban.

– Nos, ha bármi hasznát veszi, kisasszonykám, megkaphatja a préseket, szívesen odaadom. Kidobni szánám őket úgylis.

Biztosítottam Mr. Crookot, hogy nagyon örülnék a préseknek, és még jobban örülnék, ha megmutatná, hol lehet a környéken ritkább fajokat találni. Pár pillanatig élesen méregetett, oldalra billentett fejjel, mint egy kiöregedett szélkakas, de végül láthatóan meggyőződött az érdeklődésem őszinteségéről és megállapodtunk, hogy másnap reggel találkozunk, hogy szétnézzünk a közeli bozótosban. Frankről tudtam, hogy aznap Invernessbe készül, ahol a városházán szeretne megtekinteni pár feljegyzést, és megörültem, hogy immár meg tudom indokolni, miért nem tartok vele. Ami azt illeti, számomra egyik irat pont olyan, mint a másik.

Nem sokkal ezután Frank lerázta magáról a tiszteletet, és Mrs. Baird társaságában hazasétáltunk. Én nem szívesen hoztam volna szóba

a lépcsőn talált kakasvért, de Franknek nem voltak ilyen gátlásai, és mohón érdeklődni kezdett a szokás hátteréről.

– Gondolom, elég régi hagyomány – kérdezte, miközben egy bottal csapkodta az út menti növényzetet. A fehér libatop és az aranyvessző már virágzott, és láttam, hogy a rekettyebokrok bimbói is meg vannak duzzadva; egy hét múlva azok is virágba borulnak.

– Az biza – szedte a lábát Mrs. Baird szaporán, cseppet sem lemaradva tőlünk, fiatalabbaktól. – Régebbi, mint azt bárki tudná, Mr. Randall. Még az óriások kora előttről származik.

– Óriások? – kérdeztem.

– Az ám! Tudja, Fionn és Feinn.

– Kelta népmesealakok – jegyezte meg Frank érdeklődve. – Valószínűleg norvég eredetű hősök. Itt rengeteg norvég hatás megmaradt, egészen a nyugati partig. Tudod, egyes helyeknek egyáltalán nem is kelta, hanem konkrétan norvég neve van.

A szememet forgattam, megneszelve az újabb veszedelmet, de Mrs. Baird kedvesen mosolyogva bátorította Franket: bizony ez így van, ő járt már északon, és látta a Két Testvér követ is, az pedig norvég, ugyebár.

– A norvégok több százszor hajóztak errefelé i. sz. 500 és 1300 között – válaszolta Frank, miközben álmodozva bámulta a látóhatárt, sárkányos hajókat keresve a szélfúttá felhők között. – Tudja, a vikingek. És rengeteg mítoszukat magukkal hozták. Ez jó hely a mítoszoknak. A dolgok itt hajlamosak gyökeret eresztetni.

Ezt el is tudtam hinni. Közeledett az alkonyat, csakúgy, mint a vihar. A felhők alatti túlvilági fényben még a legmodernebb házak is éppen olyan ősinek és baljósoknak tűntek az út mentén, mint az onnan harminc méterre lévő viharvert pikt kő, ami az általa jelzett keresztutat őrizte már ezer éve. Ez olyan estének tűnt, amikor jobb odabent maradni a behúzott zsalugáterek mögött.

De Frank ahelyett, hogy Mrs. Baird otthonos szalonjában szóra-koztatta volna magát Perth Harbor diaképeivel, úgy döntött, hogy inkább behajtja Mr. Bainbridge, egy helyi történelmi feljegyzések

íránt érdeklődő gyűjtő meghívását egy sherryre. Mivel még emlékeztem korábbi találkozásunkra Mr. Bainbridge-dzsel, én inkább Perth Harbort választottam.

– Próbálj meg hazaérni, még mielőtt kitorne a vihar – adtam Franknek egy búcsúcsókot. – És add át üdvözetemet Mr. Bainbridge-nek.

– Ühüm, igen. Igen, persze – mondta, és ügyelve arra, hogy ne nézzen a szemembe, felhúzta magára a kabátját, felkapott egy esernyőt az ajtó mellől, és távozott.

Becsuktam mögötte az ajtót, de nem reteszeltem be, hogy be tudjon majd jönni. Visszasétáltam a szalonba, és közben azon gondolkoztam, hogy Frank kétségkívül úgy fog majd tenni, mintha nem is lenne felesége – és ebbe a játékba Mr. Bainbridge is minden bizonnyal őszinte örömmel belemegy. Nem mintha hibáztathatnám ezért.

Eleinte minden rendben ment előző nap délután, amikor meglátogattuk Mr. Bainbridge-et az otthonában. Én illedelmesen viselkedtem, kedves voltam, intelligens, de visszafogott, rendezett külsejű, és feltűnésmentes ruhákat viseltem – éppen olyan voltam, mint a Tökéletes Feleség. Egészen addig, amíg fel nem szolgálták a teát.

Amint a jelenet eszembe jutott, megfordítottam a jobb kezemet, és búsán végignéztem a hatalmas vízhólyagon, ami mind a négy ujjtöve-men végigfutott. Végére is nem az én hibám, hogy az özvegy Mr. Bainbridge kénytelen olcsó fémkannát tartani a rendes porcelán helyett. És az sem, hogy a gyűjtő, aki udvarias próbált lenni, engem kért meg, hogy töltsék. És az sem, hogy a fogókesztyűn, amit kaptam, volt egy elvékonyodott rész, amelyen keresztül a kanna izzó fogantyúja közvetlenül a bőrömhöz ért, amikor megfogtam.

Nem, gondoltam. A kanna elejtése teljesen normális reakció volt. Azt, hogy pont Mr. Bainbridge ölébe ejtettem, egyszerűen csak helyválasztási problémának nevezném; valahova ejtenem kellett. Frank csak akkor kezdett igen csúnyán nézni rám a süteménye felett, amikor felkiáltottam, hogy „te szentséges kibaszott jóisten!”, olyan hangon, ami Mr. Bainbridge segélykiáltását is túlharsogta.

A sokkhatás múltával Mr. Bainbridge nagyon gálánsan viselkedett, nagy ügyet csinált a sérülésemből, és nem reagált Frank próbálkozásaira, amikor azzal próbált engem mentegezni, hogy harctéri ápolónőként dolgoztam az elmúlt két év nagy részében. – Attól tartok, a feleségem megtanult pár, khmm, színes kifejezést a jenkitől és a többiektől – jegyezte meg Frank idegesen mosolyogva.

– Így van – helyeseltem a fogamat csikorgatva, miközben egy vizes ruhát próbáltam a kezem köré csavarni. – A férfiak hajlamosak „színesen” kifejezni magukat, miközben repeszeket szednek ki a lábukból.

Mr. Bainbridge taktikusan megpróbálta semleges területre terelni a beszélgetést, és megjegyezte, hogy őt mindig is érdekelték a különböző korok profánnak tartott kifejezései. Ott van például a „kutyafáját”, ami igazából a kutya nemi szervét jelölte.

– Igen, persze – örült meg Frank az új témának. – Köszönöm, Claire, cukor nélkül kérem. És mit szól a „teringetté”-hez? Az persze világos, hogy a teremtőről szól, de kevesen tudják...

– Nos, tudja – vágott közbe a jogtanácsos –, néha úgy gondolom, az „enni”-hez lehet köze. Az logikus lenne, nem?

Frank bólintott, és a haja rendezetlenül előrehullott. Automatikusan hátrasimította. – Érdekes dolog – jegyezte meg – a profanitás evolúciója.

– Igen, és még mindig tart – tettem hozzá, miközben kivettem egy kockacukrot a csipesszel.

– Ó? – kérdezte Mr. Bainbridge udvariasan. – Találkozott netán érdekes változatokkal, hmm, háborús élményei során?

– Ó, igen – feleltem. – A kedvencemet egy jenkitől szedtem össze. Egy Williams nevű férfitől, aki, ha jól emlékszem, New York-i volt. Minden alkalommal ezt mondta, amikor kötést cseréltem rajta.

– És mi volt az?

– „Jézus H. Roosevelt Krisztus” – válaszoltam, és ügyesen Frank teájába dobtam a cukrot.

Miután békésen és cseppet sem kényelmetlenül elcseverésztem Mrs. Bairddel, felmentem az emeletre, hogy rendbe szedjem magam, mielőtt Frank hazáér. Tudtam, hogy legfeljebb két pohár sherryt szokott inni, úgyhogy arra számítottam, nemsokára itthon lesz.

Egyre erősebben fúj a szél, és a szobában pattogott az elektromos feszültség. Végighúztam a fejemen a hajkefét, minek következtében szikrázni kezdett a hajam, továbbá dühödött csomókba és csavarokba állt össze. Ma este kénytelen lesz nélkülözni a száj végigfésülést, döntöttem el. Ilyen időben elég, ha a fogamon alkalmazok kefét. Több tincs macskasul az arcomhoz tapadt és ott is maradt, amikor megpróbáltam hátrasimítani őket.

Nem maradt víz a kancsóban; Frank elhasználta, mielőtt elindult Mr. Bainbridge-hez, én pedig nem vacakoltam azzal, hogy feltöltsem a mosdó csapjából. Megfogtam a L'Heure Bleu üvegét, és bőségesen a kezembe loccsintottam belőle. Összedörzsöltem a két tenyerem, mielőtt az illat elpárologhatott volna, majd lesimítottam vele a hajam. Egy újabb adagot öntöttem a hajkefémre, és a tincseimet hátrafésültem vele a fülem mögé.

Nos, ez így már jobb, gondoltam, miközben egyik oldalról a másikra fordítottam a fejem, hogy ellenőrizsem az eredményt a foltos tükörben. A nedvesség megszüntette a statikus elektromosságot a hajamban, úgyhogy az immár nehéz, fényes hullámokban repkedett az arcom körül. Az elpárolgó szesz kellemes illatot hagyott maga után. Franknek ez tetszeni fog, gondoltam. A L'Heure Bleu a kedvence.

Valahol a közelben hirtelen villámlani kezdett, amit szinte azonnal mennydörgés követett, és kialudt az összes lámpa. Halkan szitkozódva kutakodni kezdtem a fiókokban.

Valahol mintha láttam volna gyertyákat és gyufát; az áramkimaradás olyan gyakori esemény errefelé, hogy a gyertyák mindenütt a berendezés részét képezik. A legelegánsabb szállodákban is találkoztam velük, csak ott loncillatúak voltak és kristály gyertyatartókban álltak.

Mrs. Baird gyertyái sokkal póriasabbnak bizonyultak. Egyszerű, fehér viaszholmik voltak, de rengeteg akadt belőlük, és három levél gyufát is találtam. Nem emeltem kifogást a stílusuk ellen. A következő villám fényénél elhelyeztem egyet a fésülködőasztalkán lévő kék kerámia gyertyatartóban, majd körbejártam a szobát, és meggyújtottam a többit is, amíg a helyiség meg nem telt lágy, kellemes ragyogással. Nagyon romantikus, gondoltam, majd lélekjelenlétről téve tanúságot lekapcsoltam a lámpát, hogy a hirtelen áramvisszatérés ne tegye majd tönkre a legváratlanabb pillanatban a hangulatot.

A gyertyák alig centivel lettek kisebbek, amikor kinyílt az ajtó, és Frank repült be rajta. Szó szerint, mivel az őt követő fuvallat három gyertyát kioltott.

Az ajtó becsapódott mögötte, és ettől még kettő kialudt, Frank pedig hunyorogni kezdett a hirtelen támadt sötétségben, miközben kócos haját hátrasimította. Felálltam, és ismét meggyújtottam a gyertyákat, miközben visszafogottan megjegyzéseket tettem a belépőjére. Csak amikor befejeztem, és megfordultam, hogy megkérdezzem, nem kér-e egy italt, akkor vettem észre, milyen sápadt és zaklatott.

– Mi a gond? – kérdeztem. – Szellemet láttál?

– Nos, az van – felelte lassan –, hogy még azt is lehetségesnek tartom. – Ezzel szórakozottan megfogta a hajkefém, majd felemelte, hogy megfésülködjön. Amikor a váratlan L'Heure Bleu-illat megcsapta az orrát, visszatette, és inkább a zsebfésűjével kezdett foglalatzkodni.

Kipillantottam az ablakon. Odakint a szilfák cséphadaróként csapkodtak. Valahol a ház túloldalán egy elszabadult spaletta csattogott, és felmerült bennem, hogy talán érdemes lenne mindet becsukni, noha a kinti ítéletidőt bámulni is nagyon izgalmas volt.

– Ez kicsit zajos idő a szellemeknek – jegyeztem meg. – Ők nem a csendes, párás estéket kedvelik inkább a temetőkertekben?

Frank megadóan felnevetett. – Nos, megkockáztatnám, hogy csak Bainbridge történetei miatt volt az egész, illetve a kelleténél több sherry miatt. Igazán semmiség.

Most már kíváncsi lettem. – Mit láttál pontosan? – kérdeztem, miközben letelepedtem a fésülködőasztalka elé. A whiskysüveg felé intettem a szememmel, és Frank azonnal odament, hogy italt töltsön.

– Nos, csak egy férfit – kezdte, miközben kimért magának egy adagot, nekem meg kettőt. – Az út szélén állt odakint.

– Mi, odakint a ház előtt? – nevettem. – Akkor tényleg szellem lehetett. El nem tudom képzelni, hogy ebben az ítéletidőben valaki odakint akarjon ácsorogni.

Frank megdöntötte a kancsót a pohara felett, majd szemrehányóan pillantott rám, amikor nem jött belőle víz.

– Ne rám nézz – közöltem vele. – Te használtad el a vizet. De nekem tisztán is jó – kortyoltam egyet, hogy meggyőzzem.

Frank úgy nézett ki, mintha le akarna menni a mosdóba vízért, de végül elvetette az ötletet és folytatta a történetet, miközben olyan óvatosan ivott, mintha vitriol lenne a poharában, nem pedig a legjobb Glenfiddich single malt whisky.

– Igen, odalent volt, a kert szélénél, ezen az oldalon, a kerítés mellett. Úgy láttam – egy pillanatra elhallgatott, aztán lesütötte a szemét, és a poharába meredt –, úgy láttam, mintha a te ablakodat nézné.

– Az én ablakomat? Milyen különös! – Enyhén megborzongtam, és odamentem az ablakhoz, hogy behajtsam a spalettát, bár már elkéstem vele. Frank is odasétált velem, miközben tovább beszélt.

– Igen, én is láttalak onnan lentről. A hajadat fésülted, és kicsit átkozódtál, mert összevissza állt.

– Ebben az esetben biztos jól szórakozott rajtam – mondtam ingerülten. Frank megrázta a fejét, bár közben mosolygott, és megsimogatta a hajamat.

– Nem, nem nevetett. Sőt, rém boldogtalannak tűnt. Nem mintha jól láttam volna az arcát; csak olyan volt a testtartása. Odaértem mögé,

és amikor nem mozdult, udvariasan megkérdeztem, hogy segíthetek-e neki valamiben. Először úgy viselkedett, mintha nem hallotta volna meg, és el is hittem neki, mert nagyon zúgott a szél, úgyhogy megisméltetem hangosabban, és odanyúltam, hogy megveregessem a vállát, tudod, hogy figyeljen rám. De még mielőtt hozzáérhettem volna, hirtelen sarkon fordult, elviharzott mellettem, és elsietett az úton.

– Ez egy kicsit udvariatlannak tűnik, de nem kísértetiesnek – jegyeztem meg, miközben kiürítettem a poharam. – Hogy nézett ki?

– Nagydarab fickó volt – felelte Frank a homlokát ráncolva. – És skót, teljes skót díszöltözékben, bőrrészénnyel és csodálatos szarvasos brossal a kiltjén. Meg akartam kérdezni, hol szerezte, de eltűnt, mielőtt megtehettem volna.

Odamentem az italszekrényhez, és töltöttem magamnak. – Nos, errefelé ez nem olyan szokatlan, igaz? Láttam már pár férfit így öltözve odalent a faluban.

– Hát, igen... – felelte Frank kételkedve. – Nem, nem a ruhája volt a furcsa. De amikor elment mellettem, megesküdtem volna, hogy olyan közel van, hogy hozzám kellene érjen... de nem éreztem. És eléggé felkeltette az érdeklődésemet ahhoz, hogy utánanézzek. Végigsétált a Gereside Roadon, de amikor majdnem odaért a sarokhoz, egyszerűen... eltűnt. Ekkor futott végig a hátamon.

– Lehet, hogy egy pillanatra nem figyeltél, és csak beért az árnyékba – vettem fel. – A sarok környékén rengeteg fa van.

– Megesküdtem volna, hogy egy pillanatra sem vettem le róla a szemem – dünnyögte Frank. Hirtelen felpillantott. – Tudom már! Megvan, miért tűnt olyan különösnek, csak akkor nem jöttem rá.

– Miért? – kezdtem egy kicsit unni a szellemet, és érdekesebb dolgokkal szerettem volna foglalkozni, például az ágyban.

– A szél úgy fúj, mint a veszedelem, de a ruhája – tudod, a kiltje és a köpenye – meg sem mozdult, csak amikor elindult.

Egymásra meredtünk. – Nos – szólaltam meg végül –, ez tényleg ijesztő egy kicsit.

Frank vállat vont és hirtelen elmosolyodott, majd legyintett. – De legalább lesz mit mesélnem a lelkésznek legközelebb. Lehet, hogy egy ismert helyi szellemről van szó, és ő elmondhatja gyászos történetét. – Az órájára pillantott. – De most eljött a lefekvés ideje.

– El hát – dűnnyögtem.

A tükörből figyeltem, ahogy Frank leveszi az ingét, és a vállfáért nyúl. Hirtelen abba hagyta a gombolkozást.

– Sok skótot kezeltél, Claire? – kérdezte váratlanul. – A harctéren, vagy a Pembroke-ban?

– Hát persze – feleltem némileg megrökönyödve. – Rengetegen voltak Seaforthok és Cameronok az amiens-i tábori kórházban, majd később Caen-ben Gordonok. Rendes fickók voltak. Általában véve nagyon sztoikusak, de az injekciótól rettegtek. – Elmosolyodtam, mert eszembe jutott egy konkrét élmény.

– Volt egy – elég viharvert vénember volt, dudásként szolgált a hármas számú tengerészszázadban –, aki ki nem állhatta, ha megsúrják, különösen a csípőjén. Órákig elviselte a legnagyobb fájdalmat is, mielőtt hagyta volna, hogy túvel közelítsenek felé, és még akkor is csak a karjába fogadott el injekciót, noha izomba kellett volna adni. – Felnevettem a Chisholm tizedessel kapcsolatos emlékeimen. – Azt mondta, ha arccal lefelé fekszik csupasz seggel, akkor alatta legyen egy nő, ne pedig mögötte álljon egy túvel.

Frank elmosolyodott, de egy kicsit zavartnak tűnt, mint oly gyakran, ha a durvább háborús történeteim kerültek szóba. – Ne aggódj! – nyugtattam meg, amikor megláttam, hogyan néz rám. – Ezt nem fogom elmesélni a tanáriban.

A mosoly szélesebbé vált, és Frank előrelépett, hogy mögém érjen, miközben én még mindig a fésülködőasztal előtt ültem. Egy csókot nyomott a fejem búbjára.

– Ne aggódj! – nyugtatott meg. – Imádni fognak a tanáriban, bármilyen történeteket is mesélsz. Hmmm. Csodálatos illata van a hajadnak.

– Tetszik? – Frank keze válaszul előrecsusszant a vállamon, és a tenyerébe vette a mellemet a vékony hálóingen keresztül. Az állát a fejemen nyugtatta, láttam az arcát a tükörben.

– Minden tetszik benned – mondta bűgő hangon. – Remekül áll neked a gyertyafény. A szemed akár a sherry kristálypohárban, a bőrod meg elefántcsontként ragyog. Egy gyertyafénytündér vagy. Talán végleg le kéne kapcsolatnom az áramot.

– Akkor nehéz lenne az ágyban olvasni – feleltem, miközben zaklatolni kezdett a szívem.

– Jobb dolgokat is el tudok képzelni az ágyban – dűnnyögte Frank.

– Ó, valóban? – kérdeztem, miközben felálltam, és a nyaka köré fontam a karom. – Például?

Valamivel később, a bezárt spaletták mögött összebújva felemeltem a fejem a válláról, és megszólaltam. – Miért kérdezted azt korábban? Már mint hogy volt-e dolgom skótokkal? Biztosan tudtad, hogy igen, a kórházakban minden náció megfordul.

Frank megmozdult, és gyengéden megsimogatta a hátam.

– Hmm. Ó, semmiség, tényleg. Csak amikor megláttam odakint azt a pasast, felmerült bennem, hogy esetleg... – habozott egy kicsit, majd magához szorított – ...ööö, tudod, lehet, hogy kezelted és talán... lehet, hogy meghallotta, hogy itt vagy, és meg akart látogatni... Valami ilyesmi.

– Ebben az esetben – kérdeztem gyakorlatiasan – miért nem jött be és látogatott meg?

– Nos – felelte Frank nagyon szentvtelen hangon –, talán nem akart összefutni velem.

Felkönyököltem és rámeredtem. Egy gyertyát égve hagyunk, és elég jól láttam Franket. Elfördította a fejét, és rendkívül ártatlan arccal Bonnie Prince Charlie dagerrotípiáját kezdte bámulni, amivel Mrs. Baird díszítette a szobánkat.

– Arra akarsz célozni – szegeztem neki a kérdést –, hogy a férfival, akivel odakint találkoztál, valamiféle, izé... – kerestem a megfelelő szót.

– Viszonyod volt? – javasolta Frank segítőkészen.

– Romantikus kapcsolatom volt? – fejeztem be.

– Nem, nem, semmiképpen – válaszolta Frank hiteltelenül. Elvette a kezemet az arcáról, és megpróbált megcsókolni, de ezúttal én fordítottam el a fejem. Végül Frank meglegedett azzal, hogy visszahúzott maga mellé az ágyra.

– Csak... – kezdte. – Nos, Claire, hat évig tartott. És ezalatt csak háromszor találkoztunk, utoljára csak egyetlen napra. Nem lett volna meglepő, ha... úgy értem, mindenki tudja, hogy az orvosok és a nővérek rettenetes stressznek vannak kitéve, és... nos, én... csak annyi, hogy... tudod, én megérteném, ha valami spontán természetű...

Kiszabadítottam magam, és kiugrottam az ágyból, majd közbevágtam.

– Azt hiszed, nem voltam hozzád hűséges? – kiabáltam. – Azt? Mert ha igen, azonnal távozhatsz a szobából. Sőt, a házból! Hogy mersz ilyesmire csak célozni is? – Forrt bennem a düh, és Frank felült és odanyúlt, hogy lenyugtasson.

– Hozzám ne érj! – csattantam fel. – Csak annyit árulj el... Tényleg azt hiszed, hogy ha egy idegen felnéz az ablakomra, az azt bizonyítja, hogy lángoló viszonyt folytattam valamelyik betegemmel?

Frank kimászott az ágyból, és átölelt. Én olyan mereven álltam, mint Lót felesége, de ő nem tágitott, úgy simogatta a hajam és masszírozta a vállamat, ahogy szeretem.

– Nem, semmi ilyesmit nem képezlek – jelentette ki határozottan. Közelebb húzott magához, és én egy kicsit ellazultam, bár ahhoz nem eléggé, hogy viszonozzam az ölelését.

Jóval később Frank azt suttogetta a hajamba: – Nem, persze, tudom, hogy nem tennél ilyet. Csak azt akartam mondani, hogy ha tettél volna... Claire, az nem jelentene számomra semmit. Annyira szeretlek. Bármit is teszel, mindig is szeretni foglak. – A keze közé fogta az arcom (csak tíz centivel magasabb nálam, gond nélkül a szemembe tud nézni), és lágyan azt mondta: – Megbocsátasz? – A lehelete, amin enyhén

éreződött a Glenfiddich illata, melegen ért az arcomhoz, telt és hívogató szája pedig veszélyes közelségbe került.

Egy újabb váratlan villám jelezte a vihar ismételt kitörését, és zápor-
eső kezdte verni a tetőcserepeket.

Lassan Frank dereka köré fűztem a karom.

– „A kegyelem kényszerről mit se’ tud” – idéztem. – „Az, mint az ég szelíd esője, hull alá a földre...”

Frank felnevetett és felfelé pillantott; a plafonon gyülekező nedves-
ségfoltok nem ígértek nyugodt és száraz éjszakai pihenést.

– Ha ilyen a te kegyelmed – jelentette ki –, akkor nem szeretném
látni a haragodat. – A mennydörgés kartácsként csattant fel, mintegy
válaszként a szavaira, és mindketten felnevettünk, ismét könnyedén.

Csak később merült fel bennem valami, miközben mély, szabályos
lélegzetvételeit hallgattam magam mellett. Mint már említettem, sem-
mi nem utalt az én hűtlenségemre. Az enyémre. De hat év, ahogy
Frank fogalmazott, hosszú idő.

Álló kövek

Mr. Crook, ahogy megbeszéltük, pontosan reggel hétkor érkezett.

– Szóval, kapjuk el a harmatot a boglárkákon, he, leányom? – kérdezte, az idős emberekre jellemző lovagias modorban tündökölve. Motorbiciklivel jött, ami minden bizonnyal nála vált veteránná, és amin vidékre vinni szándékozott bennünket. A növénypréseket szép rendesen a hatalmas gépszörnyeteg oldalához kötözte, mintha egy komp ütközői lennének. Kényelmes tempóban robogtunk végig a csendes vidéken, ami csak még halkabbnak tűnt *Mr.* Crook hirtelen eldübörgő járműve után. Mint kiderült, az öregember tényleg rengeteget tudott a helyi növényekről. Nem csak azt, hogy hol nőnek, de az orvosi hasznukat és azt is, hogyan kell tartósítani őket. Azt kívántam, bár vittem volna magammal egy füzetet, hogy jegyzeteljek, de feszülten figyeltem a recsegős, vén hangot, és mindent megtettem azért, hogy az összes információt sikerüljön eltárolnom a fejemben, miközben behelyeztem a zsákmányt a nehéz présekbe.

Egy furcsa, lapos tetejű domb aljában álltunk meg elfogyasztani előre csomagolt ebédünket. A halom ugyanolyan zöld volt, mint a szomszédai, hasonló sziklás kidudorodásokkal és repedésekkel, de valamilyen különbözött tőlük: egy jól kijárt ösvény vezetett fel az oldalában, és tűnt el hirtelen egy gránit kiszögellés mögött.

– Mi van odafent? – kérdeztem, az ösvény felé mutatva a sonkás szendvicsemmel. – Nem tűnik praktikus helynek piknikezéshez.

– Ah – pillantott Mr. Crook a hegyre. – Ez a Craigh na Dun, leányom. Evés után akartam megmutatni.

– Tényleg? Van rajta valami érdekes?

– Ó, igen – válaszolta Mr. Crook, de nem volt hajlandó részletesebb magyarázatot adni azon kívül, hogy majd meglátom.

Volt némi kétségem afelől, hogy fel tudok-e mászni egy ennyire meredek ösvényen, de aggodalmam elszállt, amikor már az öregember nyomában lihegtem. Végül Mr. Crook kinyújtotta göcsörtös kezét, és felhúzott a domb pereme fölé.

– Íme – intett tulajdonosi mozdulattal.

– Jé, egy kőkör! – sóhajtottam fel örömmel. – Egy miniatúr kőkör!

A háború miatt már évek óta nem jártam a Salisbury-síkságon, de Frankkel a házasságkötésünk után nem sokkal ellátogattunk a Stonehenge-hez. A többi turistához hasonlóan mi is leesett állal bámultuk az Oltárkövet („a’ol az ősi druida papok végre’ajtották rettenetes áldozati szertartásaikat”, magyarázta egy idegenvezető harsogó cockney kiejtéssel egy busznyai olasz turistának, akik kötelességtudóan lefényképezték az egyébként meglehetősen hétköznapi megjelenésű sziklát).

Ugyanannak a kényszerességnek a folytán, ami miatt Frank mindig ügyelt rá, hogy minden nyakkendője két vége pontosan egyforma hosszan lógjon le a vállfákról, még körbe is jártuk a kőkört, megmérve Z és Y gödör egymástól való távolságát, és megszámoztuk a Sarsen Circle, a külső kőkör köveit.

Három órával később tudtuk, hány Y és Z gödör van (ötvenkilenc, ha valakit érdekel; engem nem igazán), de nekem sem volt több fogalmam az építmény céljáról, mint annak a többtucatnyi amatőr és hivatásos régésznek, akik töviről hegyire átvizsgálták a helyet az elmúlt ötszáz évben.

Véleményem persze volt. A tudósok között töltött életem során megtanultam, hogy egy ügyesen tálalt elmélet általában többet ér, mint egy rosszul tálalt tény, amennyiben a szakmai előmenetelről van szó.

Templom. Temetkezési helyszín. Csillagvizsgáló. Kivégzőhely (innen a légből kapott nevű „Vágókő”, ami az oldalán hever, félig a saját

gödrébe süppedve). Szabadtéri piac. Nekem ez utóbbi ötlet tetszett a legjobban, ahogy elképzeltem a szikladarabok között sétafikáló kőkorszaki háziasszonyokat, kosárával a karjukon, amint kritikusan méregetik a legfrissebb szállítmány agyagpohár bevonatát, és kétkedve hallgatják a kőkorszaki pékeket, illetve a szarvascsont szerszámok és borostyánkövek eladóit.

Az elmélet ellen csupán az Oltárkő alatt heverő holttesteket és a Z-gödrökben talált elégetett emberi maradványokat tudtam felhozni. Hacsak nem csalódnak kikiáltott kereskedőkről volna szó, egyébként kicsit egészségtelennek tűnt embereket temetni a piac alá.

A dombtetőn álló miniatűr kőkörben semmi nem utalt temetkezésre. A „miniatűr” alatt azt értem, hogy az álló kövek köre kisebb volt, mint a Stonehenge; minden szikla kétszer olyan magas volt, mint én, és elég masszívnak tűntek.

Azt hallottam egy másik idegenvezetőtől a Stonehenge-nél, hogy ilyen kőkörök mindenfelé felbukkannak Anglia- és Európa-szerte – egyesek jobb állapotban, mások rosszabban, és orientációjuk meg a formájuk is különbözhet, de egyikről sem derült ki, mire szolgálhatott.

Mr. Crook jóindulatú mosollyal figyelte, ahogy a kövek között kószálok, és meg-megállva megérintem egyiket-másikat, mintha a kezemmel nyomot tudnék hagyni a hatalmas sziklákon.

Az álló kövek egy része foltos volt, halvány csíkok színezték őket. Másokat csillámpaladarabok pettyeztek, amik vidáman csillogtak a délelőtti napfényben. De mindegyik nagyon különbözött a helyi közelektől, amik az aljnövényzetekből álltak ki mindenfelé. Bárki is építette a kőköröket, és bármilyen okból, elég fontosnak tartotta a dolgot ahhoz, hogy kivájja, formára csiszolja és elfuvarozza ide a köveket, hogy azután felállíthassa őket. Formára csiszolta – de hogyan? Idefuvarozta – de hogyan, és milyen elképzelhetetlen messzeségből?

– A férjem ezt lenyűgözőnek tartaná – közöltem Mr. Crookkal, amikor megálltam megköszönni, hogy megmutatta ezt a helyet, és elhozott növényeket gyűjteni. – Őt is el fogom hozni ide megnézni. –

Az öregember az ösvény tetején lovagiasan felajánlotta a karját. Elfogadtam, miután egyetlen pillantást vetve a meredélyre megállapítottam, hogy hajlott kora ellenére Mr. Crook még mindig biztosabban áll a pizskafalábain, mint én.

Aznap délután a falu felé tartva letértem a főútra, hogy összeszedjem Franket a lelkészlakból. Vidáman szívtam be a felföld nehéz hanga-, zsálya- és rekettyeillatát, amit helyenként kéményfüst és sült hering szaga fűszerezett, miközben elhaladtam az ütött-kopott viskók között. A falu egy kisebb teknőben helyezkedett el, egy magas kőszirt lábánál, amilyenek számos helyen emelkednek ki meredeken a felföld lápjából. Az út mentén sorakozó kunyhók bájosak voltak. A háború utáni fellendülés folytán megengedhettek maguknak egy újrafestést, és még a több száz évesre tehető parókia is élénksárgában pompázott ösöreg ablakkeretei körül.

A lelkész házvezetőnöje nyitott ajtót, egy magas, szikár nőszemély, háromsoros műgyönggyel a nyakában. Amikor meghallotta, ki vagyok, betessékelt és végigkísért egy hosszú, keskeny, sötét folyosón, amelynek a falát olyan emberek szépia portréi díszítették, akik híresek lehettek a maguk idejében, vagy a jelenlegi lelkész rokonai voltak, de amennyit láttam belőlük a félhomályban, akár a királyi család tagjai is lehettek volna.

A lelkész dolgozószobájában viszont, a hatalmas ablakoknak köszönhetően, amelyek szinte a plafontól a padlóig értek az egyik falon, tombolt a napfény. Az ablakokat minden bizonnyal jóval a ház megépülése után építették be, szükségességüket pedig a kandalló melletti festőállvány magyarázta, amelyen egy fekete sziklákat ábrázoló félkész festmény hevert.

Frank és egy papi gallért viselő alacsony, köpcös férfi hajolt bensőségesen a tulsó fal melletti asztalon lévő papírhalom fölé. Frank alig pillantott fel köszönni, de a lelkész udvariasan abbahagyta a magyarázatot, és odasietett hozzám, hogy vendégszerető mosollyal megrázza a kezem.

– Mrs. Randall! – jelentette ki, szívélyesen szorongatva a mancsom.
– Mennyire örülök, hogy ismét láthatom. És épp időben érkezett ahhoz, hogy meghallja a jó hírt!

– Jó hírt? – Egyetlen pillantással felmérve az asztalon heverő papírok ósdiságát és írásmintáját, úgy saccoltam, hogy a jó hír úgy 1750 körülről származhat. Nem nevezném halaszthatatlannak.

– Igen, azt. Sikerült megtalálnunk a férje ősét, Jack Randallt annak a korszaknak a katonai okmányaiban. – A lelkész közelebb hajolt, és a szája sarkából beszélt, mint egy gengszter egy amerikai filmben. – Én, hogy úgy mondjam, „kikölcsönöztem” az eredeti okiratokat a helyi Történelem Egyesületből. Ugye nem árulja el senkinek?

Örömmel beleegyeztem, hogy nem fedem fel halálos titkát, majd kerestem egy kényelmes széket, amelyben meghallgathatom a legújabb tizennyolcadik századi fejleményeket. Az ablakhoz legközelebbi ülőke megfelelőnek tűnt, de amikor odanyúltam, hogy az asztal felé fordítssam, láttam, hogy már foglalt. Egy csillogóan sötétfekete hajú kisfiú kucorgott benne, és mélyen aludt.

– Roger! – A lelkész, aki odalépett, hogy segítsen, éppen olyan meglepettnek tűnt, mint én. A fiú, akit felriasztottunk álmából, azonnal felpattant ülő helyzetbe, és nagyra nyitotta mohazöld szemét.

– Mit keresel itt, te ifjú csirkefogó? – korholta a lelkész szeretettel. – Ó, megint bealudtál a képregényeidbe? – Felkapta a színes újságot, és átadta őket a fiúnak. – Nyomás innen, Roger, dolgom van Randallékkal. Ó, várj, elfelejtettelek bemutatni... Mrs. Randall, ő a fiam, Roger.

Kicsit meglepődtem. Ha mutatnom kellett volna valakit, aki megtestesíti az agglégényt, Wakefield tiszteletes lett volna az. De persze elfogadtam az udvariasan felkínált praclit, és melegen megráztam. Utána igyekeztem ellenállni a késztetésnek, hogy bizonyos ragacsos maradványokat a szoknyámba töröljek.

Wakefield tiszteletes szeretettel nézett a fiú után, miközben az a konyha felé masírozott.

– Igazából az unokahúgom gyermeke – vallotta be. – Az apját lelőtték a Csatorna felett, az anyja pedig meghalt a Blitzben, úgyhogy magamhoz vettem.

– Milyen kedves magától – dünnyögtem, Lamb bácsira gondolva. Ő is a Blitzben halt meg, amikor találat érte a British Museumot, ahol éppen előadást tartott. Őt ismerve, az első reakciója a történetekkel kapcsolatban valószínűleg a megkönnyebbülés lenne, hogy a szomszédos Perzsa szárny megmenekült.

– Semmiség, semmiség – legyintett zavartan a lelkész. – Nagyon jó, hogy egy fiatal is van a házban. És most foglaljon helyet, kérem!

Frank már azelőtt magyarázni kezdett, hogy leraktam volna a táskámat. – Elképesztő szerencsénk volt, Claire – lelkesedett, miközben végiglapozott a samárfüles kupacon. – A tiszteletes egy egész sor olyan katonai okmányt talált, amiben megemlíti Jonathan Randallt.

– Nos, a neve fennmaradásának jó részéért Randall kapitány a felelős – jegyezte meg a tiszteletes, miközben elvett pár papírt Franktól. – Ő vezette a helyőrséget Fort Williamben vagy négy évig, de úgy tűnik, a skót vidék feldúlásával is sok időt töltött a határ közelében a Korona megbízásából. Ez a kupac – választott le gondosan egy adag papírt, és tette az asztalra – a kapitány ellen tett panaszokat tartalmazza különböző családoktól és birtokosoktól mindenféle ügyben, a szolgálóleányaiknak a helyőrség katonái általi zaklatásától kezdve egészen a konkrét lótolvajlásig, nem beszélve különböző bővebben nem részletezett „sértés”-ekig.

Ez nagyon tetszett. – Szóval a te családnak is megvan a fekete báránya? – kérdeztem Franket.

Ő egykedvűen vállat vont. – Az volt, ami volt, ezzel nem tudok mit kezdeni. Én csak kideríteni szeretném, mi volt. A panaszok, a korszakot tekintve nem olyan meglepőek; az angolok általánosságban, és különösen a hadsereg, nagyon népszerűtlenek voltak akkoriban a felföldön. Nem, a furcsa az, hogy soha semmi nem történt a panaszok ügyében, még a komolyabb vádak esetén sem.

A tiszteletes, aki képtelen volt hosszan csendben maradni, közbevágott. – Így van. Nem mintha a katonatisztekkel akkoriban is úgy bán-
tak volna, mint manapság; ami az apróságokat illeti, bármit megtehet-
tek. De ez különös. Nem arról van szó, hogy a panaszokat kivizsgálták
majd ejtették; egyszerűen soha többé nem említik őket. Tudja, mit
gyanítok, Randall? Az ősenek biztos volt egy mentora. Valaki, aki meg-
védte az előljáróitól is.

Frank a papírokra kancsítva megvakarta a fejét. – Lehet, hogy igaza
van. De elég nagy hatalmú kellett hogy legyen az illető. Magas rangú
katonatiszt vagy főnemes.

– Igen, vagy talán... – A lelkész fejtegetéseit a házvezetőnője, Mrs.
Graham belépése szakította félbe.

– Hoztam némi frissítőt, uraim – jelentette be, miközben gondosan
elhelyezte a teatálcát az asztal közepén, amiről a lelkész az utolsó pilla-
natban mentette meg az okmányokat. Engem éles pillantással mért
végig, felmérve reszkető végtagjaimat és üveges tekintetemet.

– Csak két csészét hoztam, mert úgy gondoltam, Mrs. Randall eset-
leg csatlakozna hozzám a konyhában. Van egy kis... – Én nem vártam
ki a meghívás végét, hanem lelkesen talpra ugrottam. Amikor benyi-
tottunk a konyhába vezető lengőajtón, hallottam, hogy a fejtegetések
ismét teljes erőbedobással törnek ki mögöttünk.

A tea zöld volt, forró és illatos, a csészében apró levéldarabokkal.

– Mmm – tettem le a csészét. – Már nagyon régen nem ittam oolongot.

Mrs. Graham bólintott, és mosolygott örömeiben, hogy ennyire él-
vezem a főztjét. Láthatóan gondosan felkészült a fogadásomra, kézzel
vert csipketerítőt rakott a tojásospoharak alá, és sűrű tejszínhabot vert
fel a teasüteményhez.

– Igen, a háború alatt nem kaptam oolongot, tudja. Pedig jósláshoz
ez a legjobb. Rettenetesen utáltam az Earl Greyt. A levelei olyan gyor-
san szétesnek, hogy nem lehet megállapítani belőlük semmit.

– Ó, maga tud olvasni a teafüben? – kérdeztem enyhe meglepetés-
sel. Semmi sem áll olyan távol a cigány jóvendőmondók bennünk élő

képétől, mint Mrs. Graham, a maga rövid, vasszürke dauerjával és a háromsoros gyöngysorával. Egy nyeletnyi tea futott végig jól láthatóan a hosszú, inas torkában, majd tűnt el a fénylő gyöngyök alatt.

– Persze hogy tudok, kedvesem. A nagymamám tanított meg rá, őt pedig az övé. Igya ki a teáját, és megnézzük, mit kap.

Hosszú ideig nem szólt semmit, időnként megdöntötte a csészét, hogy fényt kapjon, vagy lassan görgette keskeny tenyerében egy másik szögbe.

Óvatosan tette le a csészét, mintha attól tartana, hogy felrobban. A szája két oldalán mélyebbé váltak a ráncok, a szemöldöke pedig leginkább értetlennek nevezhető kifejezésben szaladt össze.

– Nos – mondta végül –, ez az egyik legfurább, amit valaha láttam.

– Ó? – még mindig jól szórakoztam, de kezdett feltámadni a kíváncsiságom is. – Egy magas, sötét hajú idegennel találkozom, vagy tenge-ri utazás vár rám?

– Lehetséges. – Mrs. Graham kihallotta a hangomból az iróniát, és az övében is az visszhangzott. – De az ellenkezője is. Ez a furcsa a csészéjében, kedvesem. Minden ellentmond egymásnak benne. Van benne egy görbe levél, ami utazás, de letakarja egy szakadt, ami maradást jelent. És idegenek is vannak, az biztos, több is. És az egyik a férje, ha jól olvastam a leveleket.

A vidámságom egy kicsit megcsappant. Hat év különélés és hat hónap együttélés után a férjem még mindig idegennek tűnt egy kicsit. Bár azt nem értettem, honnan tudhat erről egy tealevél.

Mrs. Graham szemöldöke még mindig össze volt borzolva. – Hadd nézzem a kezét, gyermekem! – mondta.

Az övé csontos volt, de meglepően meleg. Levendulaillat szállt a tenyerem fölé hajló ősz fej választékából. Mrs. Graham hosszan bámulta a kezemet, időnként végighúzva az ujját valamelyik vonalon, mintha egy olyan térképet követne, aminek minden útja homokmederben és sivatagban végződik.

– Nos, mi a helyzet? – kérdeztem könnyednek szánt hangnemben. – Vagy túl szörnyű sors vár ahhoz, hogy feltárja előttem?

Mrs. Graham kérdő, ugyanakkor elgondolkozó pillantást vetett az arcomra, de továbbra is fogta a kezem. Megrázta a fejét, közben csücsörített.

– Ó, nem, kedvesem. Nem a sorsa van a tenyerében. Csak a magja. – Madárszerű feje elgondolkozva oldalra billent. – Tudja, a vonalak a kezében változnak. Élete egy másik pontján teljesen mások lehetnek, mint most.

– Ezt nem tudtam. Azt hittem, az ember megszületik, és onnantól ugyanolyan marad a tenyere. – Próbáltam elnyomni a késztetést, hogy elrántsam a kezem. – Akkor mi értelme van a tenyérjósásnak? – Nem akartam modortalannak tűnni, de egy kicsit zavart ez az alaposág, különösen közvetlenül azután a teajósítás után. Mrs. Graham váratlanul elmosolyodott, és behajtogatta az ujjaimat a tenyerembe.

– Hát, a tenyerében az látszik, milyen ember maga, kedvesem. Ezért változnak a tenyerek – vagy legalábbis kellene változniuk. Pár embernél nem változik; azok nem elég szerencsések ahhoz, hogy képesek legyenek a változásra, de kevesen vannak ilyenek. Mrs. Graham megszorította az összehajtogatott kezemet, majd megveregette. – Kétlem, hogy maga közējük tartozna. A maga keze már így is túl sok változást mutat a korához képest. Persze, az a háború miatt lesz – tette hozzá, szinte csak magának.

Ismét feltámadt bennem a kíváncsiság.

– Akkor mi vagyok én most a tenyerem szerint?

Mrs. Graham a szemöldökét ráncolta, de nem fogta meg újra a tenyerem.

– Egyszerűen nem tudom. Furcsa, mert a legtöbb tenyér hasonlít egymásra. Úgy értem, nem azt akarom mondani, hogy mind egyforma, de tudja, vannak hasonló mintázatok. – Hirtelen elmosolyodott, egy furcsán elbűvölő vigyorral, felvillantva nagyon fehér és kétségkívül mesterséges fogsorát.

– Így dolgoznak a jövendőmondók, tudja. Én minden évben elvállalom a templomi vásáron... vagy legalábbis a háború előtt elvállaltam,

gondolom, mostantól megint tartanak majd ilyeneket. Bejön egy lány a sátorba, és ott ülök én, turbánban, egy pávatollal, amit Mr. Donaldsontól kölcsönöztem, továbbá „keletiesen lenyűgöző köpenyben” – ami a tiszteletes fésülködőköpenye, tele van pávával és aranyszínű pompázik –, mindegy, végignézek a lányon, miközben úgy teszek, mintha a kezét tanulmányoznám, és ha azt látom, hogy a gyomráig ki van gombolva a blúza, olcsó kölni lengi be és válláig érő fülbevalót hord, akkor nem kell kristálygömb ahhoz, hogy tudjam, egy éven belül gyermeke születik. – Mrs. Graham elhallgatott, szemében huncut tűz égett. – Bár ha a tenyere csupasza, akkor taktikusabb előbb azt jósolni, hogy férjhez megy.

Felnevettem, és Mrs. Graham is. – Akkor a kezüket meg sem nézi? – kérdeztem. – Leszámítva, amikor a gyűrűket ellenőrzi?

Mrs. Graham meglepettnek tűnt. – Jaj, dehogynem. Csak előre tudom, hogy mit fogok látni. Általában – biccentett a nyitott tenyerem felé. – De ezt a mintát még nem láttam korábban. A nagy hüvelykujj – hajolt előre és érintette meg könnyedén –, nos, az nem sokat változik. Azt jelenti, hogy maga erős akaratú, és nem könnyű szembeszállni magával. – Rám kacsintott. – Gondolom, a férje ezzel pontosan tisztában is van. Mint ahogy azzal is – mutatott a húsos részre a hüvelykujjam alatt.

– Az mi?

– Vénusz dombjának hívják. – Mrs. Graham erkölcsösen összeszorította a száját, bár a sarka jelentősen felkunkorodott. – Férfiban azt jelenti, szereti a nőket. Nőknél egy kicsit mást. Hogy udvarias legyek, mondok egy kis jövőndöt, méghozzá azt, hogy a férje nem fog elkalandozni az ágyuktól – kuncogott fel meglepően mély és közönséges hangon, én pedig enyhén elpirultam.

Az idős házvezetőnő ismét a kezem fölé hajolt, és itt-ott megbökődte a mondanivalója illusztrálásaként.

– Nos, itt egy mély életvonal; maga jó egészségben van, és ez valószínűleg így is marad. Az életvonal megtörik, ami azt jelenti, hogy

az élete jelentősen megváltozott; ez mindannyiunkra igaz, nemdebar? De a magáé sokkal szaggatottabb, mint amilyeneket látni szoktam, csupa diribdarab. És a házasságvonala, hát... – rázta meg ismét a fejét. – Az szétválnak; ez nem szokatlan, két házasságot jelez...

A reakcióm szinte észrevehetetlen volt, és azonnal elmúlt, de Mrs. Graham mégis észrevette, és felpillantott. Úgy gondoltam, nagyon ravasz jóvendőmondó. Szürke fejét megnyugtatóan megrázta. – Nem, nem, leányom. Ez nem azt jelenti, hogy bármi történe azzal a jóemberrel. Csupán azt, hogy ha mégis – emelte ki a „ha” szócskát a kezem finom megszorításával –, akkor nem fog összeomlani és élete hátralévő részében őt gyászolni. Ez azt jelenti, hogy maga ismét szeretni fog, ha az első szerelme elveszik.

Mrs. Graham rövidlátóan hunyorgott a kezemre, kurta, érdes körmet finoman végighúzva a házasságvonalamon.

– De a legtöbb dupla vonal az törött... a magáé viszont szétágazik – nézett fel összeesküvő vigyorral. – Biztosan nincs titokban még egy férje?

Én nevetve megráztam a fejem. – Nem. Mikor lenne rá időm? – Majd megfordítottam a kezem, és a külső peremét mutattam. – Úgy hallottam, a kis vonalak a tenyér élén azt mutathatják, hány gyereke lesz az embernek. Igaz ez? – A hangom reményeim szerint szenttelen volt. A tenyerem élet kiábrándítóan simának találtam.

Mrs. Graham dühösen legyintett az ötletre.

– Bah! Egy vagy két pula után talán lesznek ott ráncok. Még valószínűbben az arcán. Előre semmi nem látszik.

– Ó, nem? – Ezt hallva bolond módon megkönnyebbültem. Meg akartam kérdezni, hogy a csuklóm alatt lévő erős vonalak jelentenek-e valamit (mondjuk hajlamot az öngyilkosságra?), de ekkor Wakefield tiszteletes szakított minket félbe, aki üres teáscsészékkel jött ki a konyhába. Letette őket a konyhapultra, majd hangosan és esetlenül kotorászni kezdett a szekrényben, láthatóan azért, hátha megszánják és segítenek neki.

Mrs. Graham talpra ugrott, hogy megóvja konyhája szentségét, és ügyesen félretolva a tiszteletest, nekilátott elrendezni a teához való dolgokat egy dolgozószobába szánt tálcán. A tiszteletes félrevont az útból.

– Nem szeretne bejönni a dolgozószobába, és inni még egy csészével velem és a férjével, Mrs. Randall? Elképesztő felfedezést tettünk.

Láttam, hogy összeszedett modora ellenére majd' felrobban a felfedezésük felett érzett örömtől, mint egy kisfiú, akinek egy béka van a zsebében. Nyilvánvalónak tűnt, hogy most muzáj lesz odamennem és elolvasnom a kapitány mosodai számláját, a csizmája megjavításának elismervényét, vagy valami hasonlóan izgalmas dokumentumot.

Frank annyira belemerült a megviselt dokumentumokba, hogy szinte fel sem nézett, amikor beléptem. Akkor vonakodva átadta őket a tiszteletes dundi kezeibe, majd megkerülte, mögé állt, és a vállá felett pislogott keresztül, mintha egy pillanatra sem akarná szem elől téveszteni az iratokat.

– Igen? – kérdeztem udvariasan, a piszkos papírdarabokat fogdosva. – Hm, igen, nagyon érdekes. – Valójában annyira elhalványult és olyan cikornyás volt a kézírás, hogy úgy tűnt, nem éri meg a fáradságot, hogy megpróbáljam kibetűzni. Az egyik épebben maradt lap tetején valamiféle címer volt.

– Ez egy hercegi... Sandringhamé, igaz? – kérdeztem a fekvő leopárdos címerre kukucskálva, és az alatta lévő nyomtatásra, ami kivehetőbb volt, mint a kézírás.

– Igen, pontosan – mosolygott a tiszteletes, szélesebben, mint valaha. – Mostanra már kihaltak, tudja.

Nem tudtam, de okosan bólintottam, mert tudom, milyenek a felfedezés markában vergődő történészek. Nincs szükség velük szemben többre, mint rendszeres bólogatásra, pár „Ó, tényleg?”-re, vagy megfelelő időközönként egy-egy „Milyen rendkívül érdekesítő!”-re.

Miután a tiszteletes és Frank párszor felváltották egymást, az utóbbié lett a megtiszteltetés, hogy elmondhatja nekem a történetet. Úgy tűnt, ebből a sok limlomból az derült ki, hogy Frank őse, a hírhedt

Black Jack Randall nemcsak a Korona lovagja volt, de egyben Sandringham hercegének hű – és titkos – ügynöke is.

– Szinte már egy beépített provokátor, nem, dr. Randall? – dobta vissza a labdát a tiszteletes nagylelkűen Franknek, aki elkapta, és elrohant vele.

– Igen, valóban. Persze a megfogalmazás nagyon visszafogott... – lapozgatta az oldalakat óvatosan.

– Ó, tényleg? – kérdeztem.

– De ebből az tűnik ki, hogy Jonathan feladata a jakobita megnyilvánulások előidézése volt, már ha hajlottak erre a helyi ismertebb skót családok körében. Ki akarták füstölni azokat a bárókat és klánvezetőket, akik titokban azzal az oldallal szimpatizáltak. De ez fura. Nem magát Sandringhamet is jakobitának gyanították? – fordult Frank, homlokán kíváncsi ráncsal a tiszteletes felé. A tiszteletes sima, kopasz feje ugyanolyan ráncba torzult.

– De igen, úgy emlékszem, igaza van. De várjunk, nézzük meg Cameronnál – vetette magát a könyvespolcra, ami tele volt báránybőrbe kötött kiadványokkal. – Ő biztos megemlíti Sandringhamet.

– Milyen rendkívül érdekesítő! – dűnnyögtem, miközben hagytam, hogy a figyelmemet a hatalmas parafa tábla vonja el, ami a dolgozószoba egyik falát borította a padlótól a mennyezetig.

Elképesztő gyűjteménnyel volt tele; leginkább mindenféle papírokkal, gázszámlákkal, levelekkel, értesítésekkel a Hitközségi Tanácstól, regények kitépett lapjaival, a tiszteletes saját kezű jegyzeteivel, de apró tárgyakkal is, például kulcsokkal, üvegkupakkal, és olyasmikkel, amik kis autóalkatrészeknek tűntek, és rajzszövegekkel meg zsinórokkal erősítették fel őket.

Szórakozottan végigbogarásztam a különböző dolgokat, fél füllel a két férfi vitáját hallgatva (arra jutottak, Sandringham hercege valószínűleg jakobita lehetett). A figyelmemet egy családfele keltette fel, ami külön helyet kapott, és amit gondosan, sarkonként egy rajzszöveggel erősítettek fel. A lista felső részén tizenhetedik század eleji nevek

sorakoztak. De a legelső néven akadt meg a pillantásom: „Roger W. (MacKenzie) Wakefield”.

– Elnézést – szakítottam félbe a lázas vitát arról, hogy a herceg címe-
rében lévő leopárdnak lilium van-e a mancsában, vagy krókusz. – Ez a
fia családfája?

– Mi? Ó, igen, az az. – A tiszteletes egy újabb mosollyal odasietett
hozzám. Gyengéden leemelte a papírt a falról, és elém terítette az asz-
talra.

– Tudja, nem akartam, hogy elfelejtse a saját családját – magyarázta.
– Az nagyon ősi vonal, a tizenhatodik századból ered. – Tömzsi ujjai
szinte áhítattal simították végig a lapot.

– Az én vezetéknevemen van, praktikus okokból, ha már itt él, de
nem akartam, hogy megfélemlékezzen a származásáról – grimaszolt bo-
csánatkérően. – Attól tartok, az én családommal ilyen szempontból
nem lehet dicsekedni. Lelkészek és káplánok, egy-egy könyvárussal a
változatosság kedvéért, és csak olyan 1762-ig lehet visszavezetni őket.
Nem igazán őrizték meg az okmányokat, tudja – csóválta a fejét szo-
morúan az ősei lustasága miatt.

Már későre járt az idő, mire végül elhagytuk a parókiát, és a tiszte-
letes megígérte, hogy másnap első dolga lesz lemenni a városba lemá-
soltatni az iratokat. Frank a hazaút java része alatt boldogan csacsogott
kémekről és jakobitákról. De végül feltűnt neki a hallgatásom.

– Mi az, szerelmem? – karolt belém aggodalmaskodva. – Nem érzed
jól magad? – kérdezte egyszerre félve és reménykedve.

– De, jól vagyok. Csak arra gondoltam... – habozni kezdtem, mert
erről már beszéltünk korábban. – Roger jutott eszembe.

– Roger?

Türelmetlenül felsóhajtottam. – Jaj már, Frank! Olyan... figyelmet-
len tudsz lenni! Roger, Wakefield tiszteletes fia.

– Ó! Igen, persze – felelte Frank homályosan. – Elbűvölő gyermek.
Mi van veled?

– Nos... csakhogy rengeteg ilyen gyerek van. Tudod, árvák.

Frank éles pillantást vetett rám, majd megrázta a fejét.

– Ne, Claire. Tényleg szeretnék a kedvedre tenni, de tudod, hogy érzek az örökbefogadással kapcsolatban. Egyszerűen... nem tudnék igazán szeretni egy olyan gyereket, aki nem... nos, nem az én vérem. Tudom, hogy ez nevétséges és önző a részemről, de ez van. Talán idővel meggondolom magam, de most... – Súlyos csendben sétáltunk tovább. Frank hirtelen felém fordult, és megragadta a kezem.

– Claire – mondta mély hangon. – Nekem a *mi* gyermekünk kell. Te vagy számomra a legfontosabb a világon. Elsősorban azt szeretném, ha boldog lennél, de azt akarom... Meg akarlak tartani magamnak. Attól félek, hogy egy külső gyerek, akivel nem volt kapcsolatunk, behatólónak tűnne, és utálnám. De ha én adhatnék neked egy gyereket, ha láthatnám, ahogy megnő benned, megszületik... akkor úgy érezném, hogy több annál... A te kiterjesztésed, talán. És az enyém. Igazi családtag – nyitotta nagyra, könyörgőre a szemét.

– Igen, persze. Megértem. – Hajlandó voltam ejteni a témát... egyelőre. Visszafordultam, hogy elinduljak, de Frank odanyúlt és átölelt.

– Claire. Szeretlek. – A hangja ellenállhatatlanul gyengéd volt, és én a vállára hajtottam a fejem, érezve magam körül a karja melegét és erejét.

– Különben is – folytatta, miközben kisimította az arcomból a szél-fúttá hajam –, még nem adtuk fel, igaz?

Visszamosolyogtam rá. – Igaz.

Frank megfogta a kezem, szorosán a könyöke alá dugta, és elindultunk a szállásunk felé.

– Benne vagy, hogy ismét megpróbáljuk?

– Igen. Miért is ne? – Kéz a kézben vonultunk vissza a Gereside Road felé. Az útkereszteződésnél álló Baragh Mhor, a pikt kő juttatta eszembe az ősi dolgokat.

– Elfelejtettem! – kiáltottam fel. – Mutatnom kell neked valami izgalmasat. – Frank lenézett rám, és közelebb húzott magához. Megszorította a kezem.

– Én is mutatok – felelte vigyorogva. – Te várhatsz holnapig.

Amikor viszont eljött a másnap, egyéb dolgunk akadt. Megfeledeztem róla, hogy aznap Loch Ness szurdokába terveztünk kirándulást.

Hosszú volt az út a szurdokig, és korán reggel indultunk, napfelkelte előtt. A fagyos hajnali indulás után kellemes volt elfészkelődni az autóban a takaró alatt, és érezni, ahogy visszalopakodik a meleg a kezembe és a lábamba. Vele együtt kellemes álmosság lepett meg, és egy csodálatosat aludtam Frank vállának dőlve. Az utolsó emlékem a sofőr fejének vöröslő körvonala volt a hajnali égbolt előtt.

Kilenc után érkeztünk meg, és az idegenvezető, akit Frank rendelt, a tó szélénél várt minket egy kis vitorlással.

– Amennyiben megfelel, uram, arra gondoltam, levitorlázunk az Urquhart kastélyig. Esetleg ott haraphatunk is valamit, mielőtt továbbindulnánk. – A túravezető, egy savanyú képű kis ember viharvert pamutingben és vastag nadrágban, gondosan bepakolta az ülés alá a piknikkosarat, majd felajánlotta kérges kezét, hogy besegítsen a hajóba.

Gyönyörű nap volt, a partokon burjánzó növényzet tükörképe öszszefolyt a tó hullámos felszínén. A vezetőnk, aki a savanyú arckifejezése ellenére sokat tudott és beszédesnek bizonyult, sorra mutogatta a szigeteket, kastélyokat és romokat a hosszú, keskeny tó partján.

– Az ott az Urquhart kastély – mutatott egy sima kőfalra, ami alig látszott át a fák között. – Vagyis ami maradt belőle. A szurdok boszorkányai átkozták el, és egyik balszerencse a másik után érte.

Elmesélte Mary Grant, az Urquhart kastély földesurának a lánya, és a szeretője, Donald Donn, a Bohuntini MacDonald költő fiának történetét. Eltiltották őket egymástól, mert a lány apja nem nézte jó szemmel, hogy a fiú „elemel” minden lábasjóságot, amit meglát (ez régi jó felföldi hagyomány, biztosított minket róla a túravezető), de mégis találkozgattak. Az apa megneszelte, Donaldot egy álrandevúra csalta, majd fogságba ejtette. Miután halálra ítélték, könyörgött, hogy fejezzék le, mint egy urat, ne pedig akasszák, mint egy bűnözőt. Ezt a kérését teljesítették is, és a fiatalember, miközben a tőkéhez vezették, azt ismételte, hogy „az ördög fogja kiségiteni Grant földesurat

a cipőjéből, és Donald Donnt nem akaszthatják fel”. Nem is tették, és a legendák szerint, miközben a feje legurult a vérpadról, megszólalt, és azt mondta: „Mary, vedd magadhoz fejem!”.

Megremegtem, mire Frank átkarolt. – Fennmaradt pár verse is – mondta csendesen – Donald Donnak. Azt mondja:

*„Holnap vérpadra megyek, fejem veszik.
Hát nem szánjátok a szegény szüzet,
Marymet, a szépet, a gyengéd szeműt?”*

Megfogtam Frank kezét, és könnyedén megszorítottam.

Miközben egyik árulásról, gyilkosságról és erőszakról szóló történet jött a másik után, kezdett úgy tűnni, a tó rászolgált gyilkos hírére.

– És mi van a szörnyel? – kérdeztem, lepillantva oldalt a zavaros mélységbe. Teljesen megfelelő helynek tűnt ilyesmihez.

A vezetőnk vállat vont, és a vízbe köpött.

– Nos, a tó hamis jószág, az biztos. Persze vannak történetek valami ősi gonoszról, ami a mélyében lakott. Áldoztak is neki – lábasjószágot, néha kisgyermekeket is, akiket a vízbe dobtak fűzfa kosárban – köpött ki ismét. – És egyesek szerint a tó feneketlen... van egy lyuk a közepén, ami mélyebb, mint Skóciában bármi. Másrészt viszont – ráncosodott még jobban össze a vezetőnk ráncos szeme – volt itt pár éve egy család Lancashire-ből, akik lerohantak a rendőrségre Invermoristonban, és azt kiabálták, látták, ahogy a szörny kimászik a vízből, és elbújik a bokrok között. Azt mondták, rettentő volt, vörös szőrrel és félelmetes szarvakkal, és evett éppen valamit, a szájából meg vér csöpögött. – Fel emelte a kezét, hogy belém fojtsa az elszornyedt kiáltást. – A biztos, akit kiküldtek, azt mondta, hogy a vért leszámítva nagyon pontos leírása volt – tartott hatásszünetet – annak a szép felföldi szarvasmarhá-
nak, amelyik a bokrok közt kérődzött!

Levitorláztunk a tó hosszában, nagyjából a feléig, mielőtt megáll-
tunk volna ebédelni. Ott szedett minket össze az autó, és fuvarozott

vissza a szurdokon keresztül, amiben semmi baljósabbal nem találkoztunk egy út szélén álló rókánál, aki riadtan felpillantott, valamiféle kisállattal a szájában, amikor ott kanyarogtunk az úton. Ekkor elugrott a másik irányba és felrohant az emelkedőn, olyan gyorsan, mint egy árnyék.

Valóban nagyon későre járt már, amikor végre felbotorkáltunk az ösvényen Mrs. Bairdhez, de együtt nevetgélünk a nap eseményein, miközben Frank a küszöb előtt keresgélni kezdte a kulcsát.

Csak vetkőzés közben jutott eszembe, hogy megemlítsem a miniatűr kőkört a Craigh na Dunon Franknek. A férjem fáradtsága mintha elszállt volna.

– Tényleg? És te tudod, hol van? Milyen nagyszerű, Claire! – Elmosolyodott, és turkálni kezdett a bőröndben.

– Mit keresel?

– Az ébresztőórát – rántotta elő.

– Minek? – kérdeztem döbbenten.

– Szeretnék időben felébredni, hogy megnézhessem őket.

– Kiket?

– A boszorkányokat.

– Boszorkányokat? Ki mondta, hogy boszorkányok is lesznek?

– A tiszteletes – felelte Frank, kiélvezve a helyzetet. – A házvezetőnője is az.

Visszagondoltam a tekintélyes Mrs. Grahamre, és gúnyosan felhorkantottam. – Ne legyél nevetséges!

– Nos, igazából nem is boszorkányok. Skócia évszázadokon át tele volt boszorkányokkal – egészen a tizennyolcadik század végéig máglyán égették el őket –, de ez a társaság inkább druidákból vagy mikből áll. Szerintem nem boszorkánygyülekezet, úgy értem, nem a sátánt imádják, vagy ilyesmi. De a tiszteletes azt mondta, van egy helyi csoport, ami még mindig elvégzi a szertartásokat a Napünnepeken. Ő a helyzete miatt nem érdeklődhet az ilyesmi iránt, de ahhoz túl kíváncsi, hogy egyáltalán ne is tudjon róla. Nem volt biztos benne, hol csinálják,

de ha van egy kőkör a közelben, akkor az lesz az. – Frank türelmetlenül összedörzsölte a tenyerét. – Micsoda szerencse!

Egyszer sötétben kelni, hogy kalandra induljunk, az elviselhető. Két nap alatt másodszor, annak már mazochizmusszaga van.

Ezúttal nem volt kényelmes autó sem, pokróccal és termosszal. Álmosan battyogtam felfelé a dombon Frank mögött, minden gyökérben megbotolva, és a kövekbe verve a lábujjaimat. Hideg és ködös idő volt, úgyhogy mélyebbre dugtam a kezem a kardigánom zsebébe.

Egy utolsó rohammal bevettük a dombtetőt, és feltárult előttünk a kőkör, ami alig látszott a hajnal előtti komor félhomályban. Frank döbbenetesen megállt, és csodálni kezdte őket, én meg leereszkedtem egy praktikusán elhelyezett kőre, és lihegtem.

– Gyönyörű – dünnyögte Frank. Némán a kör külső ívéhez osont, és sötét alakja eltűnt a nagyobb kövek árnyékai között. Akármilyen gyönyörűek is voltak, egyben rettenetesen kísértetiesnek is tűntek. Megremegtem, és nemcsak a hidegtől. Ha azért állították ezeket, hogy lenyűgözzék az embert, jó munkát végeztek.

Frank egy pillanat múlva visszaért. – Még senki nincs itt – suttogetta hirtelen mögöttem, mire felugrottam. – Gyere, találtam egy helyet, ahonnan nézhetjük.

A fény már elkezdett derengeni kelet felől, csak egy árnyalatnyi szürkesség formájában a látóhatáron, de ez elég volt ahhoz, hogy ne botladozzak sokat, ahogy Frank keresztülvezetett egy résen, amit az égerbokrok között talált az ösvény tetejének közelében. A bokrok között egy apró tisztás volt, éppen csak akkora, hogy egymás mellett elférjünk rajta. De tisztán látszott onnan az ösvény, és a kőkör közepe is, ami nem lehetett távolabb tőlünk hat méternél. Már nem először gondolkoztam el azon, vajon milyen munkát végzett Frank a háború alatt. Határozottan sokat tudott arról, hogyan kell hangtalanul osonni a sötétben.

Olyan álmos voltam, hogy csak arra vágytam, bár összegömbölyödhetnék egy kényelmes bokor alatt, és visszaaludhatnék. De erre nem

volt hely, úgyhogy tovább ácsorogtam, és a keskeny ösvényt lestem, a közeledő druidákra várva. Kezdtt begöröcsölni a hátam és sajgott a lábam, de már nem tarthatott sokáig; keleten halvány rózsaszínné vált a fény, és úgy saccoltam, napfelkeltéig nincs több egy óránál.

Az első érkező éppen olyan csendesen mozgott, mint Frank. Alig adott hangot a kő, ami a lábai alól hullt a mélybe, majd némán bukkan fel a rendezett, szürke fej. Mrs. Graham. Szóval igaz. A lelkész házvezetőnője praktikus tweedszoknyát viselt gyapjúkardigánnal, és az egyik karja alatt egy fehér csomag volt. Olyan csöndesen tűnt el a kövek mögött, mint egy szellem.

Ezután gyorsan megérkeztek a többiek is, egyesével, kettesével vagy hármasával, fojtottan kuncogva és sutyorogva az ösvényen, de a kövek-nél mind elhallgattak.

Néhányat felismertem. Ott volt Mrs. Buchanan, a falu postáskisasszonya, frissen dauerolt szőke frizurával és hullámokban támadó Evening in Paris kölnivel. Elnyomtam egy nevetést. Szóval ilyen egy modern druida!

Összesen tizenötön lehettek, mind nő, koruk szerint Mrs. Graham hatvanas éveitől egy fiatal, huszonéves lányig, akit két nappal korábban láttam babakocsit tolni az üzletek felé. Mind túrához öltöztek, és csomagokat szorongattak. Alig szólva egy szót is, eltűntek a bokrok mögött, ahonnan üres kézzel és fedetlen karral bukkantak elő, fehér ruhában. Felismertem a mosószappan illatát, amikor az egyikük a közepünkbe ért, és láttam, hogy ruhájuk vállon megkötött lepedőből áll.

Összegyűltek a kövek előtt egy sorban, a legidősebbtől a legfiatalabbig, és némán várakoztak. Keleten erősebbé vált a fény.

Miközben a Nap elindult felfelé az égbolton, a sor is megmozdult, és a nők lassan besétáltak két kő között. Vezetőjük a kör közepére irányította őket, majd körbeindultak, még mindig lassú, méltóságsteljes léptekkel, mint a köröző hatyúk.

A vezető hirtelen megállt, felemelte a kezét, majd a kör közepére lépett. Az arcát a két keleti kő felé fordítva, magas hangon felkiáltott.

Nem hangosan, de elég tisztán ahhoz, hogy mindenki hallja. A köd elkapta a szavait és visszhangozni kezdte, mintha mindenhonnan jönne, magukból a kövekből.

Bármit is mondott, a táncosok megismételték. Mert ekkor táncolni kezdtek. Nem értek egymáshoz, de egymás felé nyújtották a karjukat, úgy ugráltak és hullámoztak, még mindig körben.

Hirtelen kettévált a kör. Hét táncos az óramutató járása irányában mozdult, továbbra is körben. A többiek az ellenkező irányba. A két félkör egyre gyorsabban haladt el egymás mellett, időnként körré alakulva, máskor dupla sorra. Középen a vezetőjük mozdulatlanul állt, újból és újból elkiáltva azt a gyászos, magas sikoltást egy rég halott nyelven.

Nevetségesnek kellett volna tűnniük, és talán azok is voltak. Egy csapat nő lepedőben, akiknek nagy része köpcös és nem túl kecses, egy dombtetőn parádézva. De a hátamon égnek állt a szőr a kiáltásuktól.

Egyszerre álltak meg és fordították arcukat a kelő nap felé, két félkörben, maguk között egy ösvényt hagyva. Miközben a nap a látóhatár fölé emelkedett, a fénye besütött a keleti kövek között, késként hasított át a két félkör között, majd megvilágította a hatalmas, kettévágott követ a túoldalalon.

A táncosok egy pillanatra megálltak, belefagyva a fény két oldalán lévő sötétségbe. Majd Mrs. Graham mondott valamit ugyanazon a furcsa nyelven, de ezúttal normál hangon. Megpördült, majd egyenes hátal, a fényben ragyogó vasszürke hajjal végigsétált a napsugár útján. A táncosok egy szó nélkül követték. Egyesével beléptek a nagy kő hasadékába, és némán eltűntek.

Mi a bokrok között lapultunk, miközben a nők, immár nevetgélve és normál hangon beszélgetve visszavették a ruháikat, majd együtt elindultak lefelé a domboldalon, kávézni a parókiára.

– Te jó ég! – nyújtózkodtam ki, hogy kiálljon a hátamból és a lábamból a görcs. – Ez nem semmi látvány volt, mi?

– Csodálatos volt! – lelkesedett Frank. – A világért sem hagytam volna ki. – Ezzel kicsusszant a bokrok közül, mint egy kígyó. Hagyta,

hogy egyedül szabadítsam ki magam, miközben megvizsgálta a kőkör közepét, az orrát kopóként a földhöz nyomva.

– Mit keresel? – kérdeztem. Kicsit vonakodva léptem be a körbe, de a nap már teljesen felkelt, és a kövek, noha még mindig lenyűgözőek voltak, a hajnali fényben elveszítették baljós hangulatukat.

– Nyomokat – válaszolta Frank négykézláb mászva, sasszemmel vizslatva a rövid gyepet. – Honnan tudták, hol kell elindulni és megállni?

– Jó kérdés. Én semmit sem látok. – De a földet bámulva észrevettem egy érdekes növényt az egyik nagy kő talapzatánál. Nefelejcs? Nem, valószínűleg nem; ennek kék virágai közepén narancssárgák voltak. Kíváncsian elindultam felé. Frank, akinek élesebb volt a füle az enyémnél, talpra ugrott és elkapta a karom, egy pillanattal azelőtt rántva ki a körből, hogy a reggeli táncosok egyike megjelent a túloldalon.

Mrs. Grant volt az, a köpcös kis nőszemély, aki az alakjához illő módon az édességboltot vezette a High Streeten. Rövidlátón körbepillantott, majd kotorászni kezdett a zsebében a szemüvege után. Az orrára rakva megkerülte a kőkört, és végül felkapta az elveszett hajcsavaróját, amiért visszajött. Miután visszahelyezte vastag, fényes tincsei közé, nem sietett a dolgára. Ehelyett leült, és a hátát közvetlen modorban az egyik kőnek támasztva rágyújtott egy cigarettára.

Frank elengedett mellettem egy fojtott, de csüggedt sóhajt. – Nos – jelentette ki megadóan –, jobb, ha megyünk. Ez olyannak tűnik, mint aki délig is elücsörög itt. És egyébként sem láttam észrevehető nyomokat.

Talán majd később visszajöhetnénk – feleltem, mert még mindig kíváncsi voltam a kék virágra.

– Jó, rendben. – De Frank láthatóan minden érdeklődését elveszítette a kőkör iránt, most már csak a szertartás részletein gondolkozott. Az ösvényen lefelé végig kérdezgetett, biztatott, hogy amilyen pontosan csak tudom, idézzem fel a szavakat és a táncmozdulatokat.

– Norvég – jelentette ki végül elégedetten. – A szavak ónorvégul voltak, ebben biztos vagyok. De a tánc... – csóválta a fejét elgondolkozva.

– Nem, a tánc sokkal ősbibb. Nem mintha nem léteznének viking körtáncok – emelte meg a szemöldökét megrovón, mintha én arra céloztam volna, hogy nincsenek. – De azok a mozdulatok, meg a kettős vonal, az... hmm... olyan, mint pár minta a Serleg népének vázáin, ugyanakkor... hmm...

A szokásos tudományos transzainak egyikébe esett, amikor se lát, se hall, csak időről időre motyog valamit magában. Ez csak akkor múlt el, amikor a domb lábánál váratlanul megbotlott valamiben. Rémült kiáltással lendítette magasba a két karját, miközben kicsúszott alóla a lába, és legurult az ösvény legvégéig, egy bokor erdei turbolyában landolva.

Én utánavetettem magam, de mire leértem, már fel is ült a reszkető hajtások között.

– Jól vagy? – kérdeztem, bár láttam, hogy igen.

– Azt hiszem. – Frank kábán hátrasimította a haját. – Miben botlottam meg?

– Ebben – emeltem magasra a szardíniásdobozt, amelyet egy korábbi látogató hagyott ott. – A civilizáció egyik átka.

– Ó! – Frank elvette tőlem a dobozt, belekukucsált, majd eldobta a válla felett. – Kár, hogy üres. Eléggé megéheztem ebben a kis kirándulásban. Megnézzük, mit tud Mrs. Baird elénk tálalni villásreggelire?

– Megnézhetjük – feleltem, miközben eligazgattam az utolsó tincseit is. – De csinálhatunk belőle akár egy korai ebédet is. – A tekintetem találkozott Frankével.

– Ó – válaszolta ismét, de teljesen más hangsúllyal. Lassan felcsúsztatta a kezét a karomon, majd a nyakam oldalán, és a hüvelykujjával gyengéden megcirógatta a fülcimpámat. – Az is jó.

– Ha nem vagy túl éhes – tettem hozzá. Frank másik keze a hátam mögé csúszott. Széttárt tenyérrel gyengéden maga felé húzott, és az ujjai egyre lejjebb cirógattak. A szája enyhén szétnyílt, és nagyon könnyedén a ruhám kivágásába lehelt, hogy a meleg pára a mellemet simogatta.

Frank gyengéden lefektetett a föbe. Az erdei turbolya pelyhes virágai mintha a levegőben lebegtek volna a feje felett. Előrehajolt, és lágyan

megcsókolt, majd még egyszer és még egyszer, miközben lassan, megállva, egyesével kigombolta a ruhám gombjait, hogy benyúlhasson alá, és eljátszadozzon a duzzadt mellbimbómmal. Végül sikerült egészen a legaljáig kigombolnia a ruhát.

– Ó – mondta ismét, de megint más hangsúllyal. – Mint a fehér bársony... – Rekedtesen beszélt, és a haja ismét előrehullt, de ezúttal nem simította vissza.

Gyakorlott ujjmozdulattal kapcsolta ki a melltartómat, majd lehajolt, hogy ügyesen tiszteletét tegye a melleimnél. Utána elhúzódott, és két kezébe véve a melleimet, lassan lecsúsztatta mindkét tenyerét, hogy középen találkozzanak, majd gyengéden ismét kifelé tolta, követve a bordáimat egészen a hátamig. Fel, és ismét le, és körbe, amíg nyögdecselve felé nem fordultam. Ő az enyémre szorította az ajkát, majd magához húzott, amíg össze nem simult a csípőnk. Lehajtotta a fejét, és gyengéden rágni kezdte a fülcimpámat.

A hátamat simogató kéz egyre lejjebb ereszkedett, majd hirtelen meglepetten megtorpant. Ismét odanyúlt, utána Frank felemelte a fejét, és vigyorogva lepillantott rám.

– Hát ez meg mi a ménkű? – kérdezte, a falusi legényeket utánozva. – Vagy inkább, mi a ménkű *nem*?

– Nem árt, ha minden eshetőségre felkészül az ember – jelentettem ki. – Az ápolónők már csak ilyenek.

– Te jó ég, Claire – dünnyögte Frank, becsúsztatva a kezét a szoknyám alá, majd fel a combomon a puha, védtelen melegségig a lábam között. – Te vagy a legrémisztöbben praktikus ember, akit ismerek.

Aznap este, amikor a szalon egyik székében ültem egy nagy könyvvel az ölemben, Frank megjelent mögöttem.

– Mit csinálsz? – kérdezte. A kezét könnyedén a vállamra tette.

– Azt a növényt keresem – feleltem, miközben a könyv lapjai közé dugtam az ujjam, hogy el ne felejtsem, hol tartottam. – Amit a kő-körben láttam. – Nézd... – nyitottam ki a könyvet. – Lehet, hogy a

Campanulaceae, vagy a Gentianaceae, a Polemoniaceae, netán a Boraginaceae családba tartozik – szerintem ez a legvalószínűbb, a nefelejcek –, de még az is megeshet, hogy egy Anemone-alfaj – mutattam egy kökörcsin színes képére. – Azt nem hinném, hogy tárnicsféle volt; a levelei nem voltak elég kerekerek hozzá, de...

– Nos, akkor miért nem mész vissza és szedsz belőle? – kérdezte Frank. – Mr. Crook biztosan kölcsönadja az öreg batárját, vagy... nem, jobb ötletem van. Kérd el Mrs. Baird kocsiját, az biztonságosabb. A domb alja nincs messze az úttól.

– És utána nagyjából ezer métert kell még felfelé gyalogolni – jegyeztem meg. – Miért érdekel annyira az a növény? – fordultam meg, hogy felnézzek rá. A szalon lámpája vékony aranyvonallal keretezte a fejét, mint egy középkori szentképen.

– Nem a növény érdekel. De ha már felmész, szeretném, ha gyorsan körbenéznél a kőkör körül.

– Rendben – feleltem engedelmesen. – Mit keressek?

– Tűz nyomait – válaszolta Frank. – Minden, amit Beltane-ról olvastam, megemlítette a tüzet a szertartások kapcsán, de a nők, akiket ma láttunk, nem használtak ilyesmit. Kíváncsi lennék, hogy nem előző este raktak-e tüzet, majd reggel visszatértek táncolni. Bár a hagyomány szerint a marhapásztorok szokták megrakni a tüzet. A körön belül nem volt égésnyom – tette hozzá. – De elmentünk, mielőtt eszembe jutott volna a külső részeket is ellenőrizni.

– Jól van – feleltem, majd ásítottam egyet. A két korai kelés megtette rám a hatását. Becsuktam a könyvet és felálltam. – Feltéve, hogy nem kell kilenc előtt kelnem.

Ami azt illeti, majdnem tizenegy óra volt, mire odaértem a kövekhez. Csepegett az eső, és teljesen átáztam, mivel elfelejtettem esőkabátot venni. Gyorsan körbesétáltam a köveket, de ha volt is ott tűz, valaki minden nyomát eltüntette.

A virágot már könnyebb volt megtalálni. Ugyanott találtam rá, ahol sejtettem, a legmagasabb kő talpánál. Több darabot levágtam belőle, és

jobb híján a zsebkendőmbe helyeztem őket, hogy majd Mrs. Baird autójában betegyem a nehéz prések közé.

A kör legmagasabb köve középen ketté volt hasadva, két masszív darabra. A két darabját furcsamód valahogy szétfeszítették. Bár látszott, hogy összeillenek, mégis úgy hetven-nyolcvan centiméter volt köztük.

Valahonnan a közelből mély zümmögést hallottam. Úgy gondoltam, talán egy méhkas van a szikla egyik gödrében, és a kezemet a kőre tettem, hogy benézzek a hasítékba.

A kő felsikoltott.

Olyan gyorsan hátráltam el tőle, hogy megbotlottam a gyepen, és a fenekemre estem. A kőre meredtem, és kivert a veríték.

Még soha nem hallottam ilyesmit egyetlen eleven dologtól sem. Nem tudnám leírni, legfeljebb úgy, hogy pont olyan hang volt, amelyet egy kőtől várna az ember. Rettenetes.

A többi szikla is kiáltozni kezdett. Egy csata hangjai hallatszottak, haldoklók kiáltásai, lovak nyerítése.

Hevesen megráztam a fejem, hogy magamhoz térjek, de a zaj nem hallgatott el. Feltápaszkodtam, és a kör széle felé botladoztam. A hangok körbevettek, beléjük sajgult a fogam, és szédülni kezdtem. A látásom kezdett elhomályosulni.

Nem tudom, hogy vajon szándékosan indultam-e a nagy kő hasadéka felé, vagy csak véletlenül tévedtem oda, vakon tapogatózva a zsisvaj ködében.

Egyszer, amikor éjszaka utaztam, elaludtam az autó utasülésében, a hangja és a mozgása békés súlytalanságba ringatott. A sofőr túl gyorsan száguldott át egy hídon, elveszítette az uralmát a kocsii felett, és a lebegő álmomból egyenesen a fényszórók tüzéire ébredtem, meg a nagy sebességű zuhanás gyomorforgató élményére. Az a hirtelen váltás állt a legközelebb ahhoz, amit ekkor éreztem, de sajnálatosan rövid ideig tartott.

Azt tudnám mondani, hogy a látóterem egyetlen sötét foltra szűkült, majd teljesen eltűnt, és nem sötét maradt utána, hanem egy ragyogó űr. Vagy talán úgy fogalmazhatnék, hogy azt éreztem, mintha

pörögnék, vagy mintha teljesen kifordítana valami. Ez mind igaz, de egyik sem írná le annak a teljes összeomlásnak az élményét, amikor mintha nagyon erősen hozzávágának valamihez, ami nincs is ott.

Az az igazság, hogy semmi nem mozdult, semmi nem változott meg, láthatóan semmi nem történt, mégis olyan elemi rettegést éreztem, hogy teljesen megfeledeztem arról, ki vagyok, mi vagyok, hol vagyok. A káosz szívében voltam, és ezen semmilyen lelki vagy testi erő nem segíthetett.

Nem állíthatnám, hogy elveszítettem volna az eszméletem, de egy ideig határozottan nem voltam magamnál. Arra „ébredtem”, ha ez a megfelelő szó, hogy megbotlom egy kőben a domb aljában. A maradék egy métert végigcsúsztam, majd a sűrű fűbe zuhantam.

Kavargott a gyomrom és szédültem. Egy tölgycsemetékből álló facsoporthoz másztam, és nekidőltem az egyiknek, hogy felálljak. A közelből zavaros kiáltás hallatszott, amitől eszembe jutottak a fenti zajok, amiket a kőkörben hallottam és éreztem. De ebből hiányzott az erőszakos csengés; egy-egy emberi konfliktus megszokott hangja volt, és én arrafelé fordultam.

DIANA GABALDON

Outlander

Az idegen

1945-öt írunk. Claire Randall, a volt hadiápolónő éppen a második nászútját tölti a férjével a háború után. Egészen addig, míg óvatlanul keresztül nem sétál a brit szigetek rengeteg ősi kőkörének egyikén. Hirtelen „sassenach” válik belőle, vagyis idegen – a háborúktól sújtott és portyázó klánoktól fenyegetett Skót Felföldön Urunk... 1743. évében. Számára ismeretlen erők visszasodorták az időben. Claire olyan intrikák és veszedelmek között találja magát, amelyek az életét veszélyeztetik... és összetörhetik a szívét. Mert találkozik Jamie Fraserrel, egy lovagias ifjú harcossal, és innentől úgy érzi, kettészakítja a hűség és a szenvedély, amely a két teljesen különböző férfihoz köti két egymással összeegyeztethetetlen életben.

*„Magával ragadó és szívmenlengető...
pazarul idézi meg a skót vidéket és történelmet.”*

– PUBLISHERS WEEKLY

„Gabaldon született történetmesélő.”

– LOS ANGELES DAILY NEWS

Felnőtteknek ajánljuk!

4 499 Ft

Arany pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

elrabol